

toplumsal özgürlük

20 TL / Şubat 2026

Yeni bir dünyayı biz kuracağız!

Bu yılın nasıl geçeceğini geçtiğimiz yıldan tahmin ediyorduk: daha hızlı daha sert daha karmaşık! Şimdi artık kuralızsızlık, hukuksuzluk, pervasızlık çağı: bilinen deyimle, canavarlar çağı! Hegemonya mücadelesinin en çıplak ve sert yaşandığı Orta Doğu, küresel siyasetin hızlanan temposunda ABD ve İsrail'in yoğun inisiyatifleriyle yeniden tasarlanıyor. Suriye'den İran'a, Filistin'den Irak'a kadar tüm topraklar; sanki üzerinde kadim halklar ve onların emeği yokmuşçasına bölünüyor, egemenlerin ticaret yollarıyla uyumlu hale getiriliyor. Küresel mimari yeniden şekillenirken; eski düzen tankla, topa ve ticaret savaşlarıyla dağılıyor. Geleceğin henüz ufukta görünmedi-

ği bu belirsizlik anında, sermayenin çizdiği haritaları bozacak tek güç ise meydanları dolduran halkların ve işçi direnişlerinin kararlılığıdır. Bugün Türkiye'nin dört bir yanında, şafak sökmeden yollara düşenlerin, paket yetiştirme telaşıyla rüzgâra karşı sürenlerin, depolarda yükselen rafların ardında çalışanların ve devasa metal yığınlarını alın teriyle şekillendirenlerin ortak bir sesi yükseliyor. Bu ses, bir hak arayışı, insanca yaşam talebinin en gür çığlığıdır! Özellikle motokuryeler, modern zamanların en güvencesiz ve en tehlikeli iş kollarından birinde, "hız" baskısı altında canlarını dişine takarak bir tarih yazıyor. Asfaltın üzerinde sadece paket taşıyorlar; onlar, esnaf kurye modelinin ge-

tirdiği belirsizliğe karşı bir onur mücadelesi yürütüyorlar. Karda, kışta, fırtınada durmayan o tekerlekler, bu kez adalet için dönüyor. Sokakları birer direniş alanına çeviren tüm kurye kardeşlerimize bin selam olsun! Öte yandan, devasa lojistik merkezlerinde, depo işçilerinin yükseldiği o vakur duruş, modern kölelik sistemine indirilmiş en büyük darbedir. Kutuların, rafların ve bitmek bilmeyen sayımların arasında kaybolması beklenen işçiler, bugün yan yana gelerek "biz varız" diyorlar. Bir depo rafının arkasından yükselen dayanışma, tüm Türkiye'ye örgütlü olmanın gücünü hatırlatıyor. Bu direnişler birbirinden bağımsız değildir. Kuryenin yoldaki müca-

delesini, depo işçisinin bandındaki direnişleriyle; metal işçisinin çekiç sesi, tekstil işçisinin makine tıkırtısıyla kardeşler. Türkiye'nin dört bir yanında, Gebze'den İzmir'e, İstanbul'un arka sokaklarından Anadolu'nun sanayi havzalarına kadar her bir işçi direnişi, geleceğin umudunu yeşertiyor.

Canavarlar değil direnenler kazanacak!

Ülkemizde metal işçilerinden motokuryelere, öğretmenlerden emeklilere işçi sınıfının farklı pek çok bölümü direnişte. İktidarın zayıflatılmış ve hatta ezilmiş bir Kürt halkı dayatmalarına karşı demokrasi ve eşitlik mücadelesini sürdürüyor. Kadınlar başta olmak üzere

ülkedeki neredeyse tüm kesimler üzerlerine kapanan bu faşist rejimi püskürtmek için mücadele ediyor, ayakta kalmaya çalışıyor. Şimdi içinde olduğumuz bu anaför hemen geçsin, karışmayalım, eskiye dönelim ya da yakında biter diye düşünüyorsak, yanılırız. Şimdi tam da tarihin içine girip inisiyatif alma, egemenlerin karşısında ezilen, sürüklenen değil özne olma, güç olma zamanı. Egemenler örgütlü. Güçlü. Bu pervasızlığın bu aşağılık dayatmaları engelleyebilecek tek güç dünya işçi sınıfı ve halklarının örgütlü gücüdür. Ufkumuzu karartmaya çalışanlara inat gelecek işte karışımızda, yüklenip, koparıp alabiliriz onu!

Her şey zaten çok güzel!

Oğuzhan Kayserilioğlu

Erdoğan'ın kaybetme korkusundan dolayı emrindeki "bağımsız" yargı mensuplarını kullanarak hapse attığı rakibi İmamoğlu "Her şey çok güzel olacak" sloganıyla iktidarın yoksullaştırma politikalarıyla bunalan halka umut dağıtıyordu. Aslına bakılırsa, İmamoğlu vaad ettiği "güzel-liği" gerçekleştiremezdi, bağlı olduğu sermaye güçlerinin çıkarları Erdoğan'ın yürüttüğü politikaları sürdürme yönündedir. Elbette her şey aynen sürmeyecek, kimi düzeltmeler yapıp yoksulluğun acımasız vahşeti yumuşatılacaktır; ama yoksulluk sürecektir. Türkiye kapitalizmi küresel sermayenin tedarik zincirleri içinde yerini büyütme çalışıyor, varlığı bu konumun genişleyerek sürmesine bağlıdır. Peki, nasıl?

(...) Devamı 4. sayfada

Metal sözleşmesi sonucu, ne zafer ne bozgun

İmzalanan sözleşmenin imzalanma anına değil metal işçilerinin sermaye karşısında mücadele sürecine baktığımızda gördüğümüz gerçeklik, işçi sınıfının içinde derinlemesine kök salmış politik özneler masada söz sahibi olamamıştır.

Pelin Kahiloğulları/ Deniz Tuzcu

Metal iş kolunda 2025-2027 toplu iş sözleşmesi sendikaların grev ilanının ertesi günü MESS'in çağrısıyla yapılan toplantı sonrasında imzalandı. Yapılan anlaşmada iktidarın işçilere dayattığı genel ücret politikası belirleyici oldu. Asgari ücret artışı yüzde 27 oranında gerçekleşirken, imzalanan metal sözleşmesinde artış yüzde 28,10 oldu. Öte yandan, yeni

sözleşmeye olumlu tarafından bakarsak, MESS'in 3 yıllık sözleşme ve esnek çalışma dayatmalarını geri çekmek zorunda kalmasıyla işçilerin önceki kazanımları korundu.

Metal işçilerinin örgütsel pozisyonu

MESS sözleşmesi kapsamında olan 140 bin işçi Türk Metal Sendikası'na 11 bin işçi Birleşik Metal-İş sendikasına üyedir. Masadaki temsil güçleri arasında bu düzeyde bir nicel fark olduğu sürece,

(...) Devamı 2. sayfada

Kürt halk hareketi karşı devrim kışkıracında: Bir son mu bir başlangıç mı?

Perihan Koca

Kürt halkına karşı Rojava merkezli uluslararası bir komplo uygulanıyor. Uluslararası ölçekte çok özel bir savaşın yürütüldüğü konplonun hedefinde,

Kürtlerin kimliği, statüleri ve kazanımları var. Bu komplo Kürt halkına karşı yüzyıllı aşan inkâr ve imha siyasetinin, değişen bölgesel koşullara uyarlanmış ve ama Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurucu kodlarıyla damgalanmış yeni

bir biçimi. İŞİD'e hayat öpücüğü verilerek, HTŞ taşeronluğunda yürütülen saldırılar, emperyalist ABD ve onun bölgedeki karakolu olan Gazze kasabı İsrail ile Türkiye'nin oluşturduğu

(...) Devamı 2. sayfada

Savaşın cefası emekçilere, sefası sermayeye!

Savaşa harcanan para asgari ücretliye aktarılsa 2026 yılı asgari ücreti 40.000 TL olabilir.

MAGA emperyalizmi: Çırpınan imparatorluk

MAGA emperyalizmi ekonomik yaptırımlar ve askeri tehdit üzerinden işleyen bir emperyalist pratiğe yönelir.

Küresel su iflâsı çağının geç ilanı: Suç tüm insanlığa atılabilir mi?

"Kuraklık" su krizini açıklamak için ne kadar yeterlidir?

POLİTİKA

Metal sözleşmesi sonucu, ne zafer ne bozgun

Yapılan anlaşmada iktidarın işçilere dayattığı genel ücret politikası belirleyici oldu. Asgari ücret artışı yüzde 27 oranında gerçekleşirken, imzalanan metal sözleşmesinde artış yüzde 28,10 oldu.

**Pelin Kahiloğulları/
Deniz Tuzcu**

(...) 1. sayfadın devam

Türk Metal'in imza attığı sözleşmenin karşısında Birleşik Metal-İş sendikasının tek başına durarak grev inşa edilebilmesi oldukça zor. Böylesi zor bir hamle ancak Türk Metal üyesi işçileri de kapsayan ciddi bir örgütsel ön hazırlıkla gerçekleştirilebilir. Türk Metal sendikası, sayısal gücünü açıkça metal işçilerinin kazanımlarının tasfiyesi için kullanıyor. İşçilerin ölümü göstererek sıtmaya razı edilmesi ve bu yolla sıkıştırılan Birleşik Metal sendikasının açmaza alınması, sayısal farklılığın belirlenim kazanmasının göstergesidir. Türk Metal Sendikası, 3 dakikalık donma eylemi ve son hafta çay molalarını 10 dakika uzatmakla sınırlı bir "eylem" biçimi izledi. Sendika işverenin isteği doğrultusunda

da işçilere mesai baskısı yaptı. Sözümona grev gevezeliği yapılırken MESS'le yapılan ortak eğitimlere metal işçilerinin katılımı zorunlu kılındı. Grev kararı açıklanırken bile grev tarihi açıklanmadı. İşçilerin en önemli silahı olan grev bir "tiyatroya" dönüştürüldü. Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda, işçilerin yoksullaştırma politikalarına karşı yükselen öfkesi, bizzat sendikanın körüklediği "işsizlik ve ekonomik kriz anlatısıyla" sönmülmendi. Son süreçte, metal fabrikalarında süreklileşen kıdemli işçilerin işten çıkarılması ve fabrikalardaki kimi bölümlerin, kapita-

list üretimin genel eğilimi doğrultusunda taşere ediliyor oluşu, işveren ve sarı sendikanın ortaklaştığı anlatının arka planını oluşturdu. Mücadele azmi yerine korku ve teslimiyet örgütleniyor; şaşırmanın, bizzat sendika tarafından!

Sözleşme özelinde değerlendirsek, grev şimdiki koşullarda alınması çok zor ve çok özel ön hazırlık gerektiren bir karardır.

Risk Üstlenme Kapasitesi

Mücadelede öncüleştiren sorumluluk arttıkça risk de artar. Daha önceki yazılarda

da belirttiğimiz üzere, Birleşik Metal-İş sendikası, sadece metal işçilerinin değil, metal iş kolunun ülkedeki ağırlığı üzerinden aynı zamanda işçi sınıfının bütününe kavgasında öncülük misyonuyla yükleniyor. Sendika yönetiminin işçi

sınıfının ihtiyaçlarını gözeten tutumu da böylesi bir öncülüğü mümkün kılıyor. Sözleşme özelinde değerlendirsek, grev şimdiki koşullarda alınması çok zor ve çok özel ön hazırlık gerektiren bir karardır. Artan hayat pahalılığı, yoksulluk ve işsizliğin yarattığı öfke, kendiliğinden kararlı bir mücadele iradesine dönüşmez. Öfke önemli bir ruh halidir. Ama işçi sınıfı söz konusu olduğunda, harekete geçebilmesi için gereken duruşun sadece bir yanını ifade eder bu duygu. Bizim görevimiz öfkeyi soğukkanlı bir cüretle buluşturacak bir ilişkilendirir. Öfke, fabrikalardaki işçilerin mücadele iradesinin güçlendirildiği bir derinleşme faaliyetleriyle buluşmadığında, her gün her an günlük yaşamın zorluklarıyla boğuşan işçinin dayatılan koşulları kabul etmek durumunda kalması olasıdır.

İki uç yaklaşıma savrulmadan sorumluluk üstleniyoruz

Solun sürece müdahale gücünün bu derece sınırlı kaldığı bir gerçeklik içerisinde, Birleşik Metal'in Türk Metal'in nicel gücü ve işçi sınıfının kaygıları arasında kalması şaşırtıcı değildir. Pazarlık masasına oturulduğu anda taraflar kendilerinin ve düşmanlarının güçlerinin az çok bilincindedir. Bu gerçeklik içerisinde, Türk Metal imzayı attığı andan itibaren Birleşik Metal'in itirazının bir değişiklik yaratmasının günün koşullarında oldukça zor olduğu açıktır. Bu tespitimiz atılan imzanın kaçınılmaz olduğu yahut sermayenin önünde durulamaz ölçüde güçlü olduğu gibi bir anlam taşımıyor. Aksine şunu vurgulamak gerek: Birleşik Metal'in temsil ettiği metal işçilerinin safında MESS karşısında güçlü bir itiraz yürütülecek bir güç inşa edilebilirdi. Bu güç metal işçileri öncülüğünde işçi sınıfına bir çıkışı imkanı sunabilirdi. Ancak imzaların atılma kararı alındığında böyle bir güç inşa edilememiş, grev yapabilecek bir sendikal-politik odak oluşturulamamıştı. Tam da bu sebeple son ana odaklandığımızda gördüğümüz şey bir mecburiyet iken, bir önceki yılın Aralık ayında yükselen metal grevleri sürecinde alınan güçlü inisiyatifin güçlendirilerek sürdürülebilmesi bir sendikal yetersizliktir. O dönem grev yasağına rağmen gösterilen direniş ve başarı patronlar sınıfını "amiral sözleşmesinde" yenebilecek bir düzeye sıçratılmalıydı.

Fakat bu konudaki yetersizlik Birleşik Metal'den çok daha fazlasıyla sol-sosyalist güçlerin yetersizliğidir. İmzalanan sözleşmenin imzalanma anına değil metal işçilerinin sermaye karşısında mücadele sürecine baktığımızda gördüğümüz gerçeklik, bazı sol güçlerin yeterince güç kazanamayan istisna çabaları dışında, yalnız başına mücadele eden Birleşik Metal İş kadrolarıdır. İşçi sınıfının içinde derinlemesine kök salmış politik özneler masada söz sahibi olamamıştır. Sınıf mücadelesinin yükselebilmemesinin koşulu grev kararını ya da anlaşma kararını kolektif şekilde alabilecek bir sınıfın varlığıdır. Ancak işçi sınıfının politik özneleşmesi kendi kendine, bir gece ansızın olabilecek bir şey değildir. Uzun erimli ve ciddi bir çaba sonrasında işçilerin kendilerini birer özne olarak var edebileceği, ideolojik ve politik cephaneyi kuşanabileceği bir örgütsel dinamik gereklidir. Bu yalnızlık aşılmadığı ölçüde de, Birleşik Metal'in tek başına sınıf savaşımının dengelerini alt üst edecek bir gücü inşa etmesi mümkün olmayacaktır. Konumuz sözleşme olduğuna göre, bir sonraki MESS sürecine kadar 2 yıl var; sol-sosyalist güçler olarak bu süreçte işçi sınıfının politikleşmesini sağlamanın, sermaye ile karşı karşıya kalındığında işçi sınıfının bir özne ve bir güç olarak masada var olmasının yollarını bulmalıyız.

Kürt halk hareketi karşı devrim kısılcacında: Bir son mu bir başlangıç mı?

Rojava'da cisimleşen halkçı demokratik düzen şimdi ölüm ile yaşam arasında salınıp duruyor. Gün gün değişen durumlar her an tüm kazanımların tasfiye edildiği bir durumu yaratabileceği gibi Kürt hareketinde bir dizi sıçramayı da tetikleyebilir.

Perihan Koca

(...) 1. sayfadın devam

Troyka üzerinden egemen güçlerin ortaklaştığı sistematik bir tasfiye planının parçasıdır. Rojava'da cisimleşen halkçı demokratik düzen şimdi ölüm ile yaşam arasında salınıp duruyor. Gün gün değişen durumlar her an tüm kazanımların tasfiye edildiği bir durumu yaratabileceği gibi Kürt hareketinde bir dizi sıçramayı da tetikleyebilir. Bu sıçramanın nüvelerini bugün Kürt halkına dayatılan soykırım karşısında

dört parçalı Kürdistan'ın her bir parçasında ortaya çıkan kitle hareketlenmesinde görüyoruz. Kürt demokratik uluslaşması belki de en ciddi sınavlarından ve yol ayrımlarından birisiyle karşı karşıya. Kürt siyasal alanındaki bir ayak onca zorluğa rağmen daha ileri bir adım atmaya çabalarlarken öteki ayak geride hatta sürekli daha geride durmakta ısrar ediyor. Kürt halkının halkçı demokratik yapıdaki yaşamsal refleksleri başta Türkiye egemenleri olmak üzere, Kürt halkına karşı birleşen uluslararası egemen sınıf ittifakını, karşı devrimci hamleler

yaparak süreci baltalamaya yöneliyor. Gerek katliamcı cihatçı çetelere verilen destek gerekse de ülke içerisinde bilinçli olarak yükseltilen ırkçılık yoluyla hareket boğulmak isteniyor. Ülke sahinde bir dizi kriz gerilimiyle aslında kendi aralarında olağanüstü gerilmiş olan devlet fraksiyonları, Kürt düşmanlığı hususunda ortaklaşıp tam kadro harekete geçmiş durumdadır. Savaşta kullanılan kirli aygıtlar ırkçı/Türkçü çeteler, IŞİD ve benzeri yapılanmalar, kullanışlı İslamcılar ve liberal tasfiyecilerin koalisyonundan oluşuyor. Söz konusu birleşik cephe

İslamcısından, Kemalistine, sekülerinden milliyetçisine demokratına günümüzde içi kavramsal olarak boşaltılmış tüm siyasal güçler var. Öte taraftan bu cephenin doğrudan ya da dolaylı olarak destekçiliğini yapan ulus-salci sol ya da egemen ulus komünistliği diyebileceğimiz kesimler de var. Kürt halk hareketine adeta bir "haklı çıkma kürsüsü"nden konuşarak "biz demiştik" demek için sırada bekleyen bu kesime geline aşamada, egemen ulus komünistliği demek bile hafif kalıyor. Süreç akarken devletin "Türklük Sözleşmesinin" kimliği-ne bürünen ve sınıfsal olarak da küçük burjuva aydın sınıfına dayanan bu "komünist" hareket; tam tersi bir yolda yürüyüp de süreç içerisinde sınıf intiharını yapıp, rejimin kendilerine sunduğu ayrıcalıkları da reddederek Kürt halkıyla eşit ve enternasyonal dayanışmacı bir tarzı inşa edebilmiş olsaydı şimdi başka bir şey konuşuyor olabilirdik. -Yalnızca

olasılıkçı bir hatırlatma! Öte yandan, elbette başka komünistler de var 6 Ocak'tan bu yana Rojava'ya yönelik kuşatma ve Kürt siyasal hareketine tasfiyenin dayatıldığı bu olağanüstü zamanlar bir kez daha bir turnusol kâğıdı işlevi gördü. Bu süreçte bir kez daha sözü ve eylemiyle Kürt halkının en sadık müttefiklerinin sosyalistler olduğu ateş hattında teyit edilmiştir. Sosyalistler, tıpkı Rojava devriminde olduğu gibi, tüm eylem alanlarında Kürt halkıyla stratejik bir ittifak bilinciyle yan yana omuz omuzadır.

Sosyalistler, tıpkı Rojava devriminde olduğu gibi, tüm eylem alanlarında Kürt halkıyla stratejik bir ittifak bilinciyle yan yana omuz omuzadır.

Kaldı ki, Rojava devriminin harcı Türkiye sosyalistlerinin Kürt halk hareketiyle verdiği ortak mücadeleyle, enternasyonalist devrimcilerin katılımıyla ve hatta kanlarıyla karılmıştır. En nihayetinde, karşılıklı tüm zaaf ve kriz alanlarına rağmen, işçi sınıfı ve halklar açısından yegane kurtuluş Kürt halk hareketi ve sosyalistlerin ortak mücadelesi ve stratejik birliğinden geçmektedir. Peki, Kürt siyasal hareketi-

nin gelinen aşamada hiç mi zaafı, günahı yok? Doktor Hikmet Kıvılcımlı geleneğinden gelip Kürt halk hareketini stratejik bir ittifak olarak gören bir işçi sınıfı devrimcisi sosyalist ve 2023 seçimlerinde yapılan Emek ve Özgürlük İttifakı ile Dem Parti vekil grubunda yer alan bir milletvekili olarak, bugün devletle yürütülen sürece dair 2013-2015 sürecinden ne yazık ki alınmayan derslerle iyimser, hatta liberal yorum ve konumlanmaları bizzat içeriden gören bir sosyalist olarak söyleyebilirim ki, zaafı elbette ki var. Hatta şu an liberal konumlanışın ağırlığı, her zamankinden daha çok güç kazanmış durumda. Son yıllarda bizzat sahada gözlemlediğimiz örgütsüzlük ve dağınıklık hali, devrimci yurtsever hattın inisiyatif kaybı, taktik olanla stratejik olan ittifaklara bakişteki silikleşmeler ve ideolojik zaafiyetten kaynaklanan "sol düşmanlığı" mevcut. Ve ama oldukça uzun bir tarihsel süreçten kazanımla çıkmayı becermiş bir Kürt halk hareketi ve gayet deneyimli bir siyasal yapı vardır. Sorunlar aşılabılır, aşılacaktır. Öte yandan özellikle vurgulamalıyım, herkes kendi hesabını yaparken, esas belirleyici olan bizzat bugün sokakta olan halkın direnişi olacaktır.

POLİTİKA

Güncel veriler ışığında çalışma rejimi ve sınıfın örgütsüzlüğü

Emeğin durumunu özetleyen istatistikler aslında ülkedeki siyasi rejime dair çok şey söylüyor. Otoriterleşme, faşistleşme, demokratik kimi kazanımların tasfiyesi, genel olarak kuralılaşma, yasaların ve anayasanın askıya alınması vb. tüm bunların emek üzerinde kurulan bilinçli sınıf tahakkümünün dolayımıyla üretildiğini unutmamak gerekiyor.

El Yazmaları-Haber Yorum

24 Ocak 1980 kararlarının üzerinden 46 yıl geçti ancak bugün kurulan emek rejiminin tam da bu tarihte alınan kararların sonucunda olduğunu ifade etmek yanlış olmayacaktır. Hatta belki de 24 Ocak Kararları'nın güncelliğini en iyi temsil eden şeyin kurulan emek rejimi olduğunu söyleyebiliriz. Deyim yerindeyse günümüzde bir zombi neoliberalizme dönüşen birikim stratejisi merkezine emeğe yönelik saldırıları aldı. Öyle ki geçtiğimiz yıl uzun çalışma saatlerinde Türkiye ortalama 45 saat ile Kolombiya'dan sonra ikinci sırada yer aldı. Kayıt dışı çalışma, güvencesiz çalışma, esnek çalışma gibi olgularda da zirvede yer alan çalışma rejimi, ortalama ücret düzeyleri, iş cinayetleri ve iş kazalarıyla birlikte düşünüldüğünde egemen sınıfların büyük bir zaferine işaret ediyor. Bugün eğer otoriterleşme ve faşistleşme olgularından söz edeceksek göz önüne getirmemiz gereken ilk olgunun emek üzerinde kurulan bu tahakkümün olması gerekir.

rın büyük bir zaferine işaret ediyor. Bugün eğer otoriterleşme ve faşistleşme olgularından söz edeceksek göz önüne getirmemiz gereken ilk olgunun emek üzerinde kurulan bu tahakkümün olması gerekir.

Emeğin durumu

Tüm bunlar, birdenbire olmadı ve emeğe yönelik sistematik saldırıların ve bilinçli sınıf politikalarının sonucunda gerçekleştiler. Ve bu vahşi emek rejiminin en büyük motivasyon kaynağının emek hareketinin örgütlü gücünün tasfiye edilmiş olduğunu da vurgulamamız gerekir. Emek hareketinin örgütlü gücünün zayıflığı geçtiğimiz günlerde açıklanan DİSK-AR raporunda da çarpıcı bir biçimde ortaya konuldu. Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi DİSK-AR'ın Sendikalaşma ve Toplu Pazarlık

Raporu 2026 başlıklı raporunda emekçi sınıfların güncel örgütlülük düzeyleriyle ilgili çarpıcı verilere yer verildi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 17 Ocak 2026 tarihinde açıkladığı sendikalaşma oranlarının yetersiz olduğu ifade edilen raporda bakanlık verilerinin gerçeği yansıtmadığı ifade edildi. Bakanlık verilerinde yüzde 14,5 olarak açıklanan genel sendikalaşma oranına DİSK-AR iki noktada itiraz ediyor: İlk olarak kayıt dışı işçiler hesaba katılmadığı için sendikalaşma oranı

fiili durumdan daha yüksek çıkarken, ikincisi ise bu oran toplu iş sözleşmesi (TİS) kapsamındaki sendikalı işçi sayısını yansıtmamaktadır.

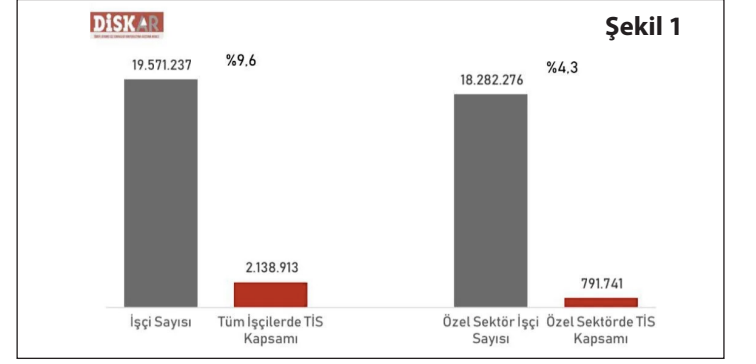
Gerçek oran %14,5 değil, 12,3

Raporda ifade edildiği üzere bakanlık sigortalı işçileri esas alarak resmi sendikalaşma oranını yüzde 14,5 hesaplıyor ancak kayıtlı ve kayıtsız tüm işçiler esas alındığında fiili sendikalaşma oranının yüzde 12,3'e gerilediği ifade ediliyor. Kamu işçileri dâhil 19 milyon 571 bin işçinin sadece 2 milyon 414 bini sendikalı olduğu ifade edilen raporda (Şekil 1) 17 milyon 157 bin işçinin sendikalı olmadığı belirtiliyor. Böylece işçilerin tam tamamına yüzde 87,7'sinin sendika üyesi olmadığı görülüyor.

Yine raporda vurgulandığı üzere, işçilerin salt sendikalaşma oranlarına bakmak yeterli değil. Zira örgütlü işçilerin çok az bir kısmı toplu sözleşme yapma hakkına sahip. Bakanlığın Aralık 2025 verilerine göre aktif toplu iş sözleşmesi kapsamındaki sendika üye sayısı 2 milyon 139 bin olarak (Şekil 2) ifade ediliyor. Böylece tüm işçiler içinde toplu iş sözleşmesinden yararlanan sendika üyesi işçi oranı 9,6 olarak hesaplanıyor. Bu durum bizleri yine

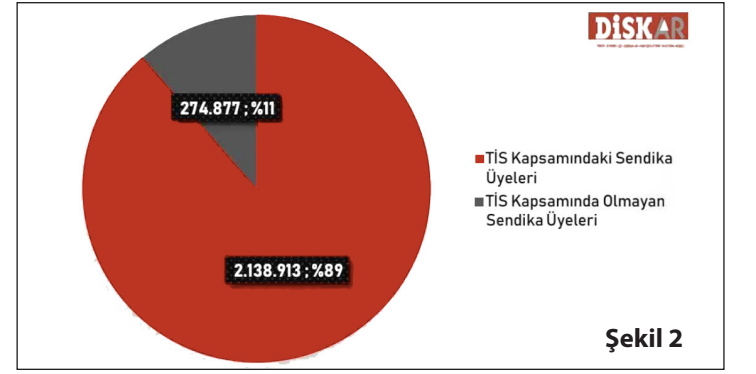
giriş kısmında belirttiğimiz noktaya götürüyor. Birçok yasal düzenlemeyle biçim verilen kölece emek rejimi,

ların tasfiyesi, genel olarak kuralılaşma, yasaların ve anayasanın askıya alınması... Tüm bunların emek üzer-

işçilerin işyeri ve işkolunda sendika barajlarına çarparak hem örgütlülüklerini engelliyor hem de var olanların toplu sözleşme haklarını bir

rinde kurulan bilinçli sınıf tahakkümünün dolayımıyla üretildiğini unutmamak gerekiyor. Emekçilerin

oldu bittiye getirerek ortadan kaldırıyor.

Üretim ve siyasi rejim

Evet, emeğin durumunu özetleyen istatistikler aslında ülkedeki siyasi rejime dair çok şey söylüyor. Otoriterleşme, faşistleşme, demokratik kimi kazanım-

işyerlerinde karşılaştıkları hukuksuzluklar, baskı ve ağır sömürü koşulları içerisinde bulunduğumuz siyasi rejimi üreten en önemli dinamiktir. Tam da bu nedenle, eğer bir demokratikleşme hareketi kurulacaksa, merkezinde işçi sınıfının olması nesnel bir zorunluluktur.

Suriye ve CHP: Kıyametin kıyısı

Faşizmin kurumsallaşma sürecini sadece 19 Mart darbesine dayandıran bir okuma Bahçeli'nin başlattığı süreç ve Suriye'deki gelişmelerle birlikte bir bütün olarak değerlendirmeden güç anlaşılır.

Haluk Koşar

Yeni yılla birlikte dünya, tabiri caizse kıyamete doğru gidişinde hız kazandı. Karayipler'de yükselen vites Suriye-İran ekseninde savaş olasılığının ivme kazanması ile hızını her geçen gün artırıyor. Özellikle yaşanan gerilimlerin Türkiye'ye etkisi göz önüne alındığında Suriye önemli bir yer tutuyor. Süreç, Suriye'de yaşayan Kürt ve Alevilere dönük katliamların yanında IŞİD ve artıklarının ülkedeki konumunu güçlendiren etkisi ile üçlü bir tehlike kaynağı oluşturuyor. Halep'te başlayıp hızla Rojava sınırlarına dayanan Kürt bölgelelerine yönelik saldırılar karşısında Türkiye'deki Kürt nüfus ve dev-

rimci demokrat kamuoyu hemen tepkisini göstererek sokaklara döküldü. "Kürt" ismini duyar duymaz tüyleri diken diken olan kesim ise yaşananlar karşısında adeta zil takıp oynamaya başladı. Bu kesimin ana muhalefet partisinde kapladığı yer Saray rejimine karşı bütünleşme potansiyeli taşıyan demokrasi mücadelesini zayıflatma riskiyle karşı karşıya bırakıyor.

Kürt inkarları

Bu riski güçlendiren açıklama ABD'nin "sömürge valisi" Tom Barrack'ın SDG ile ilgili mesajının hemen ardından geldi. CHP Dış Politika ve Dış İlişkilerden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Namık Tan, SDG'nin "bittiğini

müjdelerken" Suriye'deki gelişmelerin "olumlu sonuçlara kapı araladığını" ifade etti. CHP'nin Suriye'de yaşananlara dair dış politika konusunda en yetkili ağızdan yapılan bir açıklamaydı bu. Tan, Suriye'nin bütünlüğüne vurgu yaparken "Suriye'nin, Irak'ın, İran'ın halklarının iradelerine" saygı duyduklarını ifade ederek Kürtlerin de kendilerine dayatılan "fırsatları" değerlendirmelerini salık verdi. Zamanın ABD Büyükelçisi olan Namık Tan şimdi ABD'nin HTŞ ile kurduğu meşruluk ilişkisinin Türkiye temsilcisi gibi konuşuyor. Tan'ın açıklamasından anladığımız, ona göre "mezhepçilik" bir sorun iken HTŞ ve IŞİD'in "mezhepçi" bir tehlike oluşturmadığıdır. Türkiye'deki

IŞİD varlığı ile Suriye arasında bağlantı kurmaktan aciz Genel Başkan Yardımcısı'nın mesajı adeta Kürt varlığını inkarın vesikası. Öyle anlaşılıyor ki Tan, CHP'nin değil Mansur Yavaş çizgisinin dış politika sözcülüğüne soyunmuş.

Gerçekler ve hayaller

Tam tersi bir yerden, Diyarbakır milletvekili Sezgin Tanrikulu ve Kars milletvekili İnan Akgün Alp'in açıklamaları ise CHP'nin Kürt meselesindeki diğer yüzünü gösteriyor. Tanrikulu'nun "Şara ve ekibi, IŞİD ile ideolojik akrabadır. IŞİD'i yenen bir yapıdan intikam almadan beraber yaşamaları çok zor" diyerek Suriye'deki egemen gücün cihatçı niteliğine vurgu yaparken, Alp de "Suriye'ye en başta insani yardım koridorunun Türkiye üzerinden açılması gerektiğini düşünüyoruz" diyerek çatışmalardan etkilenen sivillere acil el uzatılması gerekliliğini ifade ediyor. CHP'nin Kürt milletvekilleri sorunun ciddiyetini ve aciliğini gören bir yerden konuşuyor. Bu iki uç arasında da "Suriye'de yaşananlar, Türkiye'deki barış sürecini sekteye uğratmamalı" diyerek denge siyaseti güden Özgür Özel'in hayal dünyası bulunuyor. Özel "barış süreci" olarak adlandırıldığı sürecin bu koşullar altında nasıl devam edeceğini düşünüyor bir bilgimiz yok. Ama CHP Grup Başkanvekili Gökhan Günaydın'ın Halep'te saldırılar başladığında "Oradaki gelişmelerin tamamı Türkiye'yi ilgilendirmektedir ve Türkiye'ye yansacaktır" diyerek genel başkanının temennisini

yerle bir ettiğini biliyoruz. Gerçek, Özgür Özel'in endişesinin salt bir sürecin sonlanmasından daha öte anlamlar taşıması gerektiğidir. Faşizmin kurumsallaşma sürecini sadece 19 Mart darbesine dayandıran bir okuma Bahçeli'nin başlattığı süreç ve Suriye'deki gelişmelerle birlikte bir bütün olarak değerlendirilmeden güç anlaşılır. Her şeyin birbirine bağlı yürüdüğü bu özel dönemde gerçekliğin bir kısmına göz kapatmak mümkün gözüküyor. Sınır ötesinde değişen durumun Türkiye'de yaratacağı etki dengesiz bir sürece doğru evrilebilir. Bu dengesizlik halinin birbirinden zıt uçlarda konumlanmış CHP içindeki güç odakları arasında yükleyeceği gerilim partiyi yeni bir duruma sokabilir. Bir arada durulup durulmayacağı, durulacaksa nasıl durulacağı ve tüm sonuçların halktaki karşılığı tamamen gerilimin nasıl çözüleceği ile alakalıdır. İmralı görüşmelerinde CHP'nin aldığı tutum çok tartışılmış ama CHP'nin konumunu bozmamıştı. Şimdi Suriye'deki gelişmelerin yansıması için aynı şeyleri söylemek mümkün olmayabilir. Sözün özü, dünyadaki gelişmeler ülkedeki güçleri kıyametin kıyısında politika yapmaya mecbur bırakıyor. Sırtınızı çevirme lüksünüzün olmadığı bu sürece kimin saflarında gireceğiniz önem kazanıyor: Egemenler cephesinde mi halkların cephesinde mi?

POLİTİKA

Her şey zaten çok güzel!

Türkiye kapitalizmi küresel sermayenin tedarik zincirleri içinde yerini büyütmeye çalışıyor, varlığı bu konumun genişleyerek sürmesine bağlıdır. Peki, nasıl?

Oğuzhan Kayserilioğlu

(...) 1. sayfadan devam

O “büyüme” ancak her yıl verilen cari açıklar, sürekli borç ödeme tuzağında çırpınma, sömürüyü azamileştiren ucuz emek “avantajı”, Batı’ya yönelen göçmenleri kendi ülkesinde tutup neredeyse bedavaya çalıştırma, doğal zenginliklerinin yağmalanmasına sadece göz yummayıp bizzat katılma, kendi coğrafyasını Batı’nın çöplerinin “çöp kutusu” yapmak gibi “bedeller” ödenerek sağlanabiliyor. Bedel olarak bunlar ve benzeri süreklileşmiş bağımlılık yaratan yapılar sisteme derinlemesine yüklenmelidir. İmamoglu’nun tarihsel olarak yapılanmış emperyalizme bağımlı ve bu bağımlılığı üstelik derinleştirerek sürekli yeniden üreten yerel kapitalizm mevcut yapısını sürdürmekten başka bir yolu yok; belirtmiştik, en fazlasıyla kimi rötuşlarla bazı iyileştirmeler yaparak yoksulluğun hiç olmazsa sürdürülebilirliğini sağlayabilir.

Artık dayanılmaz hale gelen yoksulluğun bilinçli mimarı Erdoğan/Saray odaklı iktidar alanı ise, “Ekonomi tıkrında” diyor, onlara göre “Her yer düğün evi!”, o da yetmiyor aynı zamanda “Her gün bayramı!” Dolayısıyla İmamoglu’na yapacak bir şey kalmamış; “Her şey zaten çok güzel!”

Gayri safi milli hasılamız füze gibi yükselip her yıl yeni zirveler yapıyor, kişi başına milli gelir ise geçmişte sıkışıp kaldığı dar alandan kopmuş yılda 15 bin doları aşarak 20 bin dolara koşuyor. İhracatımız patlayıp 300 milyar dolara ulaşmak üzere!

Neredeyse hepsi çeşitli komplolarla ele geçirilmiş medya kuşatmasıyla yürütülen propaganda taarruzuyla üretilen ve aslında var olan gerçeğin üstünü örten algi operasyonlarıyla göz boyama, hatta doğrudan yalan ve elbette hepsinin arkasında sürmelerini sağlayan devlet şiddeti, gerçekleri saklayan

bir kuru gürültü eşliğinde ülkeyi kaplamış durumda. Başkalarını geçip en basitine bakalım, açılan enflasyon rakamları sahte, dolar kuru ise aslında 80 lira civarında olması gerekirken MB müdahaleleriyle şimdilik 40’larda tutuluyor; bağlı olarak, milli gelir başta olmak üzere bütün rakamlar hileli! Yapılan hilelerin sonsuza kadar hükümünü yürütmesi imkansız. Yine de, gerçeğin saati çalıp da hilelerin şişirdiği balonlar patladığı zaman bile yeni hilelerle yol alınacaktır! Daha doğrusu, artık nereye kadar giderse! Gittiği kadar!

Dünya liderliğine doğru!

Yok, aklınıza gelenler değil, Trump, Xi Jinping, Putin değil! Onlar önde birbirleriyle didişip güç kaybederken usta hamlelerle güç toplayan, onca zorluklarla kuşatılmış olmasına rağmen attığı adımlar ve kurduğu hassas dengelerle ülkesini dünyanın zirvesine doğru taşıyan Erdoğan’dan bahsediyoruz! Gülmeyin, eğer sadece medyayı izlerseniz önümüze çıkan gerçek budur. Farklı nüanslarla hepsi iktidarı destekleyen medya organları 24 saat aralıksız kah orada kah burada kazanılan zaferleri anlatıyor. Zaferler bitmiyor! İktidar basını aslında çok kolay bir yol izliyor; ne yapıyorsa zıddı söyleniyor, ne nerede nasıl olursa olsun hep Türkiye kazanıyor! Söz gelimi herkes Erdoğan’la görüşmek için sıraya giriyor, Erdoğan olup biten her şeye hiza veriyor; henüz Xi’nin pek sözü edilmiyor ama Trump ve Putin Erdoğan’la “kanka” olmak için birbirleriyle yarışıyor! Gerçekte ise, ülke çoklu krizlerle boğuşurken yoksullaştırdığı halkın desteğini kaybetmiş, devlet şiddeti ve medya oyunlarıyla ayakta kalmaya çalışan bir kişiyle ilişkilenen her yabancı güç karşısındakinin zayıflığından faydalanarak koparabildiğini almaya

çalışıyor. Trump’ın sanki alay edercesine sürekli “çok seviyorum”, “büyük lider” söylemlerinden öyle anlaşılıyor ki, Erdoğan onca zorlamayla nihayet bir randevu alabilip de yaptığı son Whasington görüşmesinde muhatabının istediklerini fazlasıyla vermiş! Neler mi? Zaman aktıkça hepsi ortaya çıkıyor. Orta Doğu’da İsrail odaklı olarak kurulan Yeni Düzen’de rol almak, İsrail’in ihtiyacı olan malları ve Azerbaycan’dan gelen enerji kaynaklarını ona ulaştırmak, İran’ın kuşatılıp bunaltılmasında yardımcı olmak, Suriye’de bir imza memuru statüsünde yerleştirilen Batı’nın maymunu Colani’nin iktidarlaşmasında yardımcı olmak, Pakistan ve Suudi Arabistan’la bölgede ABD yanlısı bir güç eksenini kurmak, Irak’taki Şii varlığının kazandığı inisiyatifini zayıflatmak, ülkesini ucuz emek deposu yapıp ABD tekellerine ucuz ara mallar üretmek... vd.

İşte gerçeklik budur; Aynı gerçeklik medyada İsrail’e haddini bildirmek ve böylesi bir muhteşem hamleyle sırtını dayayarak bütün Orta Doğu’ya hiza vermek olarak gösteriliyor; “ucuz emek”, muazzam yoksullaşma ve ülke coğrafyasının talanı ise, “yeni OSB’ler açılıyor, kalkınıyoruz, güçleniyoruz!” masalıyla süslenerek sunuluyor. En tehlikeli olansa, aslında arı kovanına çok sokarken neşeyle türkü söylenmesidir. Orta Doğu’nun ABD-İsrail odaklı yeni düzeni bölgeyi yeniden sömürgeleştirmek, bütün

etnik kimlikleri ve inançları birbirine düşmanlaştırıp sürekli savaş halinde tutmaktır. İsrail de elinde kırıbaçıyla herkese haddini bildirme konumuna yerleşecektir. Suriye devleti artık yok, yakında Irak ve İran devletlerinin de yok olması hedefleniyor; ortada kalan kaotik ortamla kaos arasında çırpınan halklar olacaktır. Emperyalist merkezlerde yapılan hesaplar bölgenin yerel toplumsal güçlerinin direnişiyle yüzleşecek, hedeflerine ulaşamayacaklar; ama bölgede zaten ancak zerre düzeyinde var olabilen huzur ve refah tümüyle yok olacak, saldırgan güçlerle bölge halklarının farklı biçimlere dağılan direnişlerinin iç içe geçtiği bir dönem yaşanacaktır. Türkiye, biraz kabalaştırarak vurguladığımız bölgedeki yeni düzenin kurulmasında rol aldıkça, bitmeyen irili ufaklı gerginlikler ve savaşlara çekilecek, sürekli artıp sertleşecek bu yıkıcı gerçekliklerle sarılıp sarmalanacaktır. O arada elbette, “bal tutan parmağını yalar” denildiği üzere, böylesi bir “pisliğin” içine epey de coşkuyla dalan Türkiye egemenleri paylarına düşen “pislikten” nemalanacaklardır. Peki, bahsedilen farklı kimliklerin neredeyse hepsinin Türkiye’de de olduğunu düşünürsek, bölgede olup biten her şeyin ülkeye de yansıtacağı açık değil midir?

Operasyon ve ateşkes sarkacında Kürtlerin son durumu

Suriye’de yaşananlar Türkiye’deki “barış ve demokrasi” arayışlarını da doğrudan etkiliyor.

Çatışma yerine demokrasi temelinde Kürt halkıyla yürütülecek bir barış süreci, Türkiye’deki tüm halkların ortak çıkarına olacaktır.

Ferhat Toros

6 Ocak’ta Halep’te, Arapların yoğunlukta olduğu ancak Kürt milislerin kontrolünde bulunan Şeyh Maksut ve Eşrefiye mahallelerine yönelik operasyon, Suriye’deki yeni denklemin ipucuydu. Bu gelişme, bölgede özellikle 2018’deki Afrin operasyonundan bu yana kurulan dengelerin de kırılma noktası anlamına geliyordu.

Paris’te 5-6 Ocak tarihlerinde ABD arabuluculuğunda yapılan İsrail-Suriye görüşmesinde, Halep operasyonunun işaret fişeginin çakıldığını saptayabiliriz. Burada İsrail ile Suriye arasında bir ön mutabakat sağlandığı; buna göre Golan ve Güney Suriye’nin (Süveyde bölgesi) İsrail’e bırakılarak, Suriye ordusunun SDG kontrolündeki Kürt bölgelerine yapacağı operasyonlara göz yumulduğu görülüyor.

Halep’ten sonra Fırat’ın batısı ve Tışrin Barajı derken; “Yeni Suriye Ordusu” Fırat’ın doğusuna kadar ilerledi. Bu ilerleyişte ABD, İsrail, Türkiye ve Suriye dörtlüsünün birlik halinde hareket ettiğini; hatta Körfez ülkelerinin desteğinin belirgin olduğunu bölge kaynakları özellikle vurguluyor.

Şu an harekât Haseke, Rojava ve Kobani sınırlarına dayanmış durumda. Şam ordusu, SDG içindeki bazı Arap aşiretlerini koparıp yanına alarak ve emperyalist güçlerin desteğiyle buraya kadar gelebildi. Bundan sonrası için Kürt halkı kendi öz gücüyle savaşmak durumunda. Nitekim Kürtlerin yoğun yaşadığı bölgelerde güçlü bir direnişle karşılaşılıyor görülmektedir.

Ateşkes ve yeni hamle olasılıkları

Bölgedeki dengeleri sadece ABD ve İsrail gibi ülkelerin emperyalist politikaları belirlemiyor; yerel halkların direniş ve çatışma gücü de mevcut durumu doğrudan etkiliyor. Rojava ve Kobani bölgesindeki Kürt Özgürlük Hareketi’nin direnişi, Suriye ordusunun ilerleyişini durdurdu ve tarafları bir “ateşkes” sürecine zorladı. ABD

arabuluculuğunda 20 Ocak’ta önce dört günlük, sonra 15 güne uzatılan bir mutabakata varıldı. Yer yer ihlal edildiği belirtilen bu süreç, kritik bir dönemece girildiğinin işaretidir. Zira çatışmaların şimdilik durması, “büyük hamlelere hazırlık” olasılığını ortadan kaldırmıyor.

ABD neden Kürtlerden vazgeçiyor?

70’li yılların ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger’ın o ünlü sözü bir kez daha gerçek oluyor: “Amerika’nın düşmanı olmak tehlikeli olabilir; fakat dostu olmak ölümcüldür.” ABD, başlarda HTŞ kontrolündeki yapıları (Colani) tam hakimiyet altına alana kadar SDG ile kurduğu dengeden faydalandı. Ne zaman ki yeni yapılar tamamen himaye edilebilir hale geldi, Kürtlerle kurduğu müttefiklikten kolaylıkla vazgeçmeye başladı. IŞİD ile sa-

Kürt halkı dünyanın birçok merkezinde gösteriler düzenleyerek Rojava ve Kobani için bir duyarlılık oluşturmaya çalışıyor.

vaş döneminde kurulan iş birliği, Trump’ın Mazlum Abdi için “General” nitelemesine kadar varmıştı. Şimdi ise IŞİD militanları operasyonlar vasıtasıyla cezaevlerinden salıverilirken, Kürtler baskı altına alınmaya çalışılıyor.

Aslında kurulan dengelerin ilk büyük kırılma noktası, ABD’nin Afrin operasyonuna onay vermesiyle başlamıştı. Bu yeni operasyon dalgasının da ancak İsrail-Suriye arasındaki “Güvenlik Anlaşması” tamamlanana kadar sürebileceğini öngörebiliriz.

Kürt halkı direniş ve varoluş seferberliğinde

Bölgede emperyalist güçler hamlelerini yaparken, Kürt siyasi hareketi yaşananları bir “soykırım” tehdidi olarak değerlendiriyor ve direniş çağırısı yapıyor. Kürt halkı sadece bölgede değil, dünyanın birçok merkezinde protesto gösterileri düzenleyerek Rojava ve Kobani için uluslararası bir duyarlılık oluşturmaya çalışıyor. Suriye’de yaşananlar Türkiye’deki “barış ve demokrasi” arayışlarını da doğrudan etkiliyor. Çatışma yerine demokrasi temelinde Kürt halkıyla yürütülecek bir barış süreci, Türkiye’deki tüm halkların ortak çıkarına olacaktır. Türkiye’nin Suriye’de izlediği politikanın ana eksenini HTŞ’yi destekleyip SDG’yi zayıf düşürmek üzerine kurulu. Ancak bu “geçici mevziler”, ileride bölge ülkeleri arasında daha büyük savaşların çıkmasına zemin hazırlayabilir. Suriye’yi kontrolüne alan güçlerin sonraki hedefinin Irak ve ardından İran olacağı düşünülürse, bu yangının Türkiye’yi sarmayacağını bir garantisi yoktur. Halkların kardeşliği ve demokratik bir yaşamın inşası temelinde; demokratik cumhuriyet fikrinde ısrar etmek, hem bölge hem de Türkiye halkları için tek gerçek yol olmalıdır.

ERKEKLERİN ve SERMAYENİN EGEMENLİĞİNE KARŞI 8 MART'TA SOKAKLARA

8 Mart, kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinin tarihsel hafızasıdır. 8 Mart, kadın emeğinin sömürüsüne, yoksulluğa, şiddete ve adaletsizliğe karşı yükselen örgütlü kadın gücünün adıdır. Bir kutlama değil; bedeli ödenmiş kazanımların, kaybedilen hayatların ve süren mücadelenin günüdür. Bugün kadınlara dayatılan yaşam koşulları, 8 Mart'ın neden hâlâ politik ve yakıcı bir mücadele günü olduğunu açıkça göstermektedir.

Kadınlar patriyarkal kapitalizmin kurduğu eşitsiz bir düzende yaşamaya zorlanıyor. Yoksulluk, güvencesizlik, şiddet ve ayrımcılık kadınların kaderi gibi sunuluyor. Oysa bu tablo tesadüf değil; bilinçli politikaların sonucudur. Kadınların emeği ucuzlatılıyor, hayatları değersizleştiriliyor, itirazları bastırılıyor.

Eğitsizlik, bu düzenin yan ürünü değil, bizzat temeli haline gelmiş durumda. Kadınlar düşük ücretli, güvencesiz ve esnek işlerde yoğunlaştırılıyor. Tam zamanlı ve güvenceli istihdam erkekler için norm kabul edilirken, kadınlar yarı zamanlı, çağrı üzerine, ev eksenli ve kayıt dışı çalışmaya hapsediliyor. Esnek çalışma “kadın dostu” bir seçenek gibi sunulsa da gerçekte kadınları sürekli belirsizliğe, düşük ücrete ve güvencesizliğe mahkûm eden bir sömürü biçimi olarak işliyor. Sosyal devlet tasfiye edilirken bakım hizmetleri kamudan çekiliyor; çocuk, yaşlı ve hasta bakımı

kadınların doğal sorumluluğu olarak görülüyor. Kadınlar ya ücretsiz çalıştırılıyor ya da açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm ediliyor. Yoksulluk, kadınlar için yalnızca ekonomik bir sorun değil; şiddete açık hale gelmenin, bağımlı yaşamının ve hayat üzerinde söz hakkını kaybetmenin de aracı haline geliyor.

Bu düzinen en görünmez ama en temel dayanağı kadınların görünmeyen emeğidir. Ev içi emek, bakım emeği ve yeniden üretim süreçleri sistematik biçimde yok sayılıyor. Kadınların harcadığı emek “sevgi”, “fedakârlık” ya da “görev” olarak adlandırılarak sömürünün üzeri örtülüyor. Erkek egemen kapitalizm, kadınların karşılıksız emeği sayesinde ayakta duruyor. Kadınların emeği yalnızca evlerde değil, işyerlerinde de değersizleştiriliyor. Güvencesiz ve denetimsiz çalışma koşulları kadınların işçi cinayetlerini olağan hale getiriyor. Tarımda, tekstilde, temizlik ve bakım işlerinde çalışan kadınlar ağır koşullarda, sigortasız ve korunmasız biçimde çalıştırılıyor. İşçi cinayetleri “kaza” değil; kâr hırsının, denetimsizliğin ve kadın emeğini maliyet kalemi olarak gören bu sistemin sonucudur.

Kadınların hayatı yalnızca yoksullukla değil, şiddetle de kuşatılıyor. Kadın cinayetleri bu düzenin en çıplak sonuçlarından biri haline gelmiş durumda. Kadınlar en çok evlerinde, en yakınlarındaki erkekler tarafından öldürülüyor. Bu cinayetler münferit değil; sistematiktir. Erkek şiddeti, iktidar tarafından cezasızlıkla besleniyor. Erkek adalet, faillere cesaret veriyor. Mahkeme salonlarında “iyi hal”, “haksız tahrik” gerekçeleriyle kadınların yaşamı pazarlık konusu yapılıyor. Kadınların güvenliğini sağlamak zorunda olan iktidarı; koruma politikaları üretmemekle beraber erkek şiddetini meşrulaştırarak şiddetin hem yeniden üreticisi hem de ortağı oluyor. Erkek adalet, patriyarkal düzenin temel dayanaklarından biridir. Kadınların yaşam hakkı güvence altında değildir. Şiddeti önlemek yerine aileyi kutlayan, kadınları itaate çağıran politikalar her geçen gün şiddeti derinleştirmektedir.

Patriyarkal kapitalizm, kadınların bedenini, emeğini ve hayatını denetim altına alarak varlığını sürdürmeye devam ediyor. “Aile” söylemiyle kadınlar eve kapatılmak, doğumla ve bakım emeğiyle tanımlanmak isteniyor. Kadınların kamusal hayattan çekilmesi, yoksulluğa ve bağımlılığa mahkûm edilmesi hedef-

leniyor. Bu düzen kadınların özgürlüğünü değil, sessizliğini istiyor.

Bu sistemin dayatmaya çalıştığı baskı ve karanlığa karşı 8 Mart tam da bu yüzden hayattır. 8 Mart, kadınların susmadığı, boyun eğmediği, kader diye önüne konanı reddettiği gündür. Kadın cinayetlerine, işçi cinayetlerine, yoksulluğa, sömürüye ve erkek egemenliğine karşı sözün sokağa taşıdığı, öfkenin örgütlü güce dönüştüğü gündür. Bugün kadınlara reva görülen bu hayatı kabul etmiyoruz; yaşamlarımızdan, emeğimizden, bedenimizden vazgeçmiyoruz. 8 Mart, yalnızca bir anma değil; hesap sorma, mücadeleyi büyütme ve bu düzeni kırmasına alma günüdür. Tarihsel olarak olduğu gibi bugün de 8 Mart, kadınların örgütlü mücadelesinin simgesi olmayı sürdürüyor.

Kadınlar olarak biliyoruz: Kurtuluş bireysel değil, örgütlü güçtedir. Bizi yalnızlaştıran, çaresizleştiren ve sessizliğe mahkûm etmeye çalışan bu düzene karşı gücümüz dayanışmadır. Yan yana geldiğimizde, sesimizi birleştirdiğimizde, mücadeleyi büyüttüğümüzde bu karanlığı dağıtabiliriz. Eşitsizliğe, yoksulluğa, şiddete ve bu erkek adalete karşı başka yol yoktur. O yüzden 8 Mart'ta sokaklardayız. Yaşamlarımız için, özgürlüğümüz için, eşitlik için her 8 Mart'ta olduğu gibi bu sene de sokakları isyanımızla mora boyayacağız.

*Kadınlar olarak
biliyoruz:
Kurtuluş bireysel değil,
örgütlü güçtedir.*

DELİ ADAMLAR YOKTUR, PATRİYARKAL KAPİTALİZMİN “ÖZ ÇOCUKLARI” VARDIR.

“Bu adamlar delirmiş olmalı! Baksanıza yaptıklarına, söylediklerine! Dünyayı nereye doğru sürüklüyorlar böyle?”

Trump kişiliğinden Colani'ye birçok siyasi özne için söylendiğini en az bir kere duymuşuzdur. Belki bizler bile kullanmış olabiliriz. Fakat gerçekten deli mi bu adamlar? Sadece canları öyle istedi diye mi savaşlar çıkarıyorlar ya da hep savaş çıkarırlardı aslında ama bu kadarını da yapmazlar mıydı? Nedir ya da neydi “bu kadar” dediğimiz sınır?

Patriyarkal kapitalist dünya düzeni başka bir evreye geçme sürecinde ve artık “bu kadarı da olmaz” dediğimiz sınırlar birçok konuda ya yok oldu ya da buharlaşıyor. Önceden gizlenen, açık açık yapılmayan, inkâr edilen şeyler şimdi bilinçli bir politikayla dünya halklarının gözüne sokuluyor. Sermaye artık sınır istemiyor, kuralızsızlıkla devam etmek istiyor ve patriyarkal sistemi de güçlendirerek bu yeni evrede de başlarına en çok bela olacıklardan “kadınlara” şimdiden ayar çekmek istiyor.

İmparatorlar, diktatörler, patronlar, savaş suçluları İsrail'in üç yıldır Filistin'e uyguladığı soykırımın katlanan vahşeti ve medya araçlarıyla servis edilme biçimi bu

evrenin ilk fitiliydi desek haksızlık olmaz. Daha sonra Filistin halkını destekleyen Avrupa halklarında şok yaratan sistem ve devlet saldırıları sınırlara, haklara en çok sahip çıkan burjuva demokrasisinin bile artık tasfiye tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu en sert biçimiyle göstermişti. Son birkaç haftada yaşanan Suriye'de IŞİD artığı HTŞ'nin Kürt bir kadının cansız bedenini binanın yüksek bir katından atması, ABD'de Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Birimi (ICE)

terörünün okuldan çocukları kaırması ve kadınlara dönük cinsel şiddetin önünü açması, cihadistlerin kadınlara dönük savaş suçlarına karşı Rojava'lı kadınlara saç örgüsü ile destek veren hemşirenin göz altına alınması... Bunların hepsi patriyarkal kapitalizmin sistemik olarak hala bütünlüklü olduğunu gösterse de çatırdadığını, krizler sarmalı içerisinde rıza üretme kapasitesini yitirdiğini ve daha çok erkek-devlet şiddetine başvurduğunu gösteriyor. Kapitalizmin en üst aşaması olan

emperyalizmin tekrar ve bu sefer en çıplak haliyle hortladığı Venezuela başkanı Maduro'yu kaçırma örneğinin de gösterdiği gibi bu geçiş evresi saf sermaye diktatörlüğü istiyor. 2026 Davos Ekonomi Zirvesi'nde Grönland'dan Kanada'ya her yeri isteyen ABD başkanı Trump'ın “ama bazen diktatöre ihtiyacınız vardır” sözü seksen yaşına gelmiş deli bir erkeğin öylesine söylediği bir söz değil. Patriyarkal kapitalizm bu süreçte böyle kişiliklere ihtiyaç duyuyor. Fakat sadece sermayenin çıkarını savunmaları yetmiyor.

Patriyarkayı da güçlendirmeleri, erkek şiddetini sürekli devrede tutmaları lazım. Bu yüzden; kadın kurtuluş hareketinin yüzyıllardır biriktirdiği kazanımları birbirini besleyen iki sistemin, patriyarka ve kapitalizm, lehine geri almaya çalışıyor bu adamlar. Kamusal alanı tasfiye ederek ev ve bakım emeğini kadınların üstüne yığacak, kadınların aile-ev kısırcasında ucuz emek gücü doğurmalarını zorlayacak, erkek şiddetini cezasız bırakarak kadınların başlarını kaldıramayacak hale gelmelerini sağlayacak adamlar bunlar. Bunlar hem patriyarkanın hem de kapitalizmin asgari akla sahip öz çocukları.

Sermaye artık sınır istemiyor, yeni evrede de başlarına en çok bela olacıklardan “kadınlara” şimdiden ayar çekmek istiyor.

Bir yandan bölgede kadınların savunmaları sürerken diğer yandan dünyada destek eylemleri artıyor.

ANTI-EMPERYALİST FEMİNİST MÜCADELEYE İHTİYACIMIZ VAR

Bu yüzden kadın kurtuluş mücadelemiz düşmanımızın sistemik ve küresel boyutu karşısında bir o kadar örgütlü ve enternasyonal olmalıdır. Fakat bir diğer önemli vurgu da bir o kadar anti-emperyalist olmalıdır. “Deli adamlar” kılıfını bilen biz kadınlar bu oyuna adliye salonlarından, evlerimizden ve hatta yatak odalarımızdan bile hakimiz: “yaptım ama sor bir neden yaptım”. Özel alanlarımızdan, bireysel hayatlarımızdan, dar arkadaş çevrelerimizden makro politikalara kadar uzanan bu manipülasyon çizgisini ve erkek şiddetini çok iyi tanıyoruz. İçine sınıf öfkemizi de eklememiz gereken ve kaybedecek bir yüzyılımız daha olmadığını bilerek her yerelde ve işyerinde örgütlenmemiz, kadın dayanışmasını büyütmemiz gereken bir dönem.

İran'da molla rejiminin işçi sınıfı, halklar, kadınlar ve tüm ezilen kesimler lehine değişmesini ister ve desteklerken haydut ABD emperyalizmini buyur etmeyeceğimiz bir dönem. Suriye'de IŞİD-HTŞ geçici hükümetinin halihazırda emperyalizmin kuklası olarak yerleştirildiğini bildiğimiz ve buna karşı Kürt, Arap, Alevi, Dürzi bölgenin tüm kadim

kurucu unsurlarının yaşam hakkını savunduğumuz bir dönem. Venezuelada “em-peryalizme hoş geldin” diyen sözde muhalefet başkanı Machado ve onun gibilerin liberal aktivizmine karşı işçi sınıfı kadınlarının yanında sosyalist feminist mücadeleyi büyüttüğümüz bir dönem. Enternasyonal mücadeleler dönemi!

Rojava'da IŞİD barbarlığına kadınlardan izin yok

Suriye'nin kuzeyindeki Kürt bölgesi Rojava'ya yönelik başlayan HTŞ saldırıları

tırmanırken, IŞİD artığı militanların bir kadının saçlarını kesmesiyle dünyada bölgeyle dayanışma eylemleri ivmelendi. Tüm dünyadan kadınlar, sanatçılar, aydınlar Rojava'da Kürt halkıyla dayanışmak için saç örmeye başladı. Bir yandan bölgede kadınların savunmaları sürerken diğer yandan dünyada destek eylemleri artıyor. Nasıl ki 10 yıl önce de bölge IŞİD'ten temizlendiyse şimdi de benzer bir mücadele veriliyor. Bu mücadelede kadınlar hem topraklarını hem yaşamlarını savunmaktan geri durmuyorlar.

KADINLAR, EMEĞİ ve YAŞAMI SAVUNUYOR

Tüm dünyada kadınlara, gençlere, çocuklara, LGBTİ+'lara olduğu gibi işçi sınıfına karşı da kapitalist düzenin saldırısı her geçen gün büyüyerek devam ediyor. Kimi yerde daha örtük, kimi yerde ise daha sert biçimlerde karşımıza çıkan bu saldırıların, tüm dünya işçi sınıfı üzerinde bir sopa işlevi gördüğünü görüyoruz. Sistemin yıkıcı gücü işçi sınıfında iken bu saldırıların en net hedefi de işçi sınıfının kendisi oluyor.

Yaşadığımız ülkede işçi sınıfının her kazanımına yönelik sermayenin son derece net ve vahşice bir saldırı söz konusu. Kafamızı

nereye çevirsek bir saldırı biçimiyle karşılaşıyoruz. Fakat özellikle son süreçte emeği baskılamaya yönelik bu saldırılar işçi sınıfının direnişlerine çarpıyor. Parça parça olsa bile memleketin dört bir yanında işçi direnişleri filiz verdi, vermeye de devam ediyor. İşçi direnişleri bugün yalnızca emeğin değil, bu sömürü düzenine karşı insanca bir yaşamın savunusu olarak karşımızda duruyor. Sermayenin saldırıları yoğunlaştıkça her fabrika, her atölye bir grev alanına, bir direniş alanına dönüşüyor. Sermayenin emeğimizi her geçen gün

daha fazla sömürmesine karşı mücadele sürerken, kadınlar bu direnişlerin en ön saflarında yer alıyor.

Direnen kadınlar var!

Son dönemde arka arkaya patlak veren ve oldukça uzun soluklu olan bu direnişlerde kadınların en önde saf tutması, yön vermesi ve kararlılığı elbette tesadüf değil. Kadınlar; hem kadın oldukları için patriyarkal sömürüye, hem işçi oldukları için sınıfsal sömürüye maruz bırakılmanın açığa çıkardığı bilinç ve öfkeyle direniyor. İşyerlerinde erkeklerle aynı işi yaptıkları hâlde aynı üç-

reti alamayan, taciz ve mobbingi normalleştirmeleri beklenen bir sömürü çarkı içinde üretimde yer alıyorlar. Diğer yandan ise çalışıyor olmalarına rağmen ev işlerinin tek sorumlusu olarak bitmeyen bir mesainin içinde yaşıyorlar ve bu sömürü düzeyine karşı isyanın işaret fişğini yakıyorlar.

Emek sömürüsü ile patriyarkal şiddet aynı yerde, kadında kesişiyor. Hem görünmeyen emeğin sesini yükselten hem de ücretli çalıştıkları işlerde kazanımları için direnen kadınlar, birçok direnişe bu bilinçle öncülük ediyor. Kadınlar emeklerinin patronlar tarafından sömürülmesine karşı sendikalarda önemli roller üstleniyorlar. İktidarın işçileri sendikasılaştırma girişimleri bu direnişlerin temel gündemlerinden biri olurken, direniş aynı zamanda işçi kadınlar için bir okul niteliğinde oluyor. Bunu, son süreçte Temel Conta ve Digel işçilerinin aylar süren direnişlerinde en somut hâliyle görmek mümkün oldu.

Aile Yılı Gölgesinde Gerçekler Öte yandan, özellikle son dönemlerde "Aile 10 Yılı" söylemiyle arşa çıkarılan kadını aile içinde sömürme pratiği, saldırıların başka bir boyutunu oluşturuyor. Aile içerisinde tüm bakım ve yeniden üretim yükü kadınların omuzlarına yıkılırken; esnek çalışma modellerinin oluşturduğu

güvencesiz çalışma biçimleri, kadınlara bir fırsatmış gibi sunularak sömürü derinleştiriliyor. Kadın emeği giderek ucuzlaştırılıyor, değersizleştiriliyor ve güvencesizleştiriliyor. Açığa çıkan ekonomik krizle birlikte bu tablo daha da görünür hâle gelirken, tüm bu sendikasılaştırma, ucuzlaştırma ve güvencesizleştirme politikaları kadınların isyanını alevlendiriyor. Bugün kadın işçilerin öfkesinde yalnızca tek tek işyerlerine sıkışmış talepler değil, bu düzenin tamamına yönelmiş bir itiraz açığa çıkıyor. Bu itiraz, ücret artışı ya da sendikal haklarla sınırlı değil; güvenceli çalışma, eşit işe eşit ücret, taciz, mobbing ve şiddetsiz çalışma ortamları, insanca yaşam koşulları talebini bir bütün olarak ifade ediyor.

İşçi direnişlerinde kadınlar da yalnızca bugünün saldırılarına karşı değil, yarının nasıl kurulacağına dair de söz söylüyor. Bu söz; eşitliğin, özgürlüğün ve insanca yaşamın sermayenin lütfu değil, örgütlü mücadelenin kazanımı olduğunu hatırlatıyor. O örgütlü mücadele sosyalist feminizm mücadelesidir! Topyekûn sosyalizm mücadelesi ile бүтүнleşmiş, kadın mücadelesinin kendi özgünlüğünde kurulmuş bir hattın örgütlenmesidir!

ARTAN KADIN CİNAYETLERİNE SON DEMEK İÇİN KADINLAR ÖZSAVUNMAYA

Kadınların yaşamlarına dönük aile politikalarıyla harmanlanmış saldırılar ardı arkası kesilmeden devam ederken iktidarın arzuladığı korku iklimi bütünüyle hava sahalarımıza egemen olamıyor. Baskı aynı zamanda direnişini doğuruyor, korkudan kopuşu.

Türkiye'de kadınlar için ölümle yaşam arasındaki çizgi her geçen gün daha da inceliyor. Öyle ki bu çizgi, incelirken görünmez hale gelmek yerine baktığımız her yerde görebileceğimiz bir büyüklüğe ulaşıyor. Binlerce insanın geçtiği bir sokağın başında, altı kişinin kalmak zorunda olduğu bir yurdun ranzasında, "sevgi" katılarak pişen yemeklerin olduğu evlerde..

İktidarların nüfus, savaş, emek politikalarının garantörü, erkek şiddeti olmaya devam ediyor. 24 yıllık AKP iktidarının son döneminde bunu apaçık bir şekilde görüyoruz. İktidarın "Aile ve Nüfus 10 Yılı" diyerek tüm kadın ve çocuk politikasını aile kurumu üzerinden düzenlediği bir dönemde, ailenin yapı taşları olan kadının ve çocuğun erkek şiddetine ve istismara maruz kalması tezatlık oluşturuyor gibi görünse de, tam tersine erkek şiddetinin iktidarın politikalarını uygulatırıcı gücü olduğunu kanıtıyor.

AKP iktidarının bir sonucu: Kadın cinayetlerinde artış

AKP iktidarı neoliberal politikaları inşa ederken itaatkar ve muhafazakar bir toplumla, beraber ucuz emek gücü, esnek çalışma modeli damgalı yeni bir emek rejimini kalıcı hale getirmeye çalışıyor ve böylece elini hane içine sokuyor. Kadınların emeklerine erkekler

tarafından el konulan, erkek egemenliğinin öğretildiği ilk yer olan "hane", aynı zamanda son yıllarda kadın cinayetlerinin %61'inin gerçekleştiği yer oluyor. 2025 yılında 294 kadın erkekler tarafından öldürülürken 297 kadının ölümü, kayıtlara "şüpheli ölüm" olarak geti. Son beş yılda, yani İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesinden sonra ise 1267 "şüpheli kadın ölümü". İktidarın cezasızlık politikaları sonucunda artan şüpheli

ölümler, ilk defa faillerini bildiğimiz cinayet sayısını geçti. Erdoğanist rejim, erkek adaletin tüm tuşlarına basarak kadınlar üzerinde bir korku iklimi yaratmaya çalışıyor. Uzaklaştırma kararlarının uygulanmayışı, şiddete maruz kalan kadınların karakollardan savuşturulması, davalara getirilen gizlilik kararları, ceza indirimleri, saklanan ATK raporları ve MOBESE kayıtları ve nihayet intihar süsleri Erdoğanist rejimin fail

erkekler için oluşturduğu cesaret yollarının taşlarını oluşturuyor. Rojin Kabaiş ve Gülistan Doku için kadınların verdiği adalet mücadelesi ise bu politikaların kalıcılışmaması için oldukça önemli bir yerde duruyor.

Şimdi öz savunma zamanı!

Kadınların yaşamlarına dönük aile politikalarıyla harmanlanmış saldırılar ardı arkası kesilmeden devam ederken iktidarın arzuladığı korku iklimi bütünüyle hava sahalarımıza egemen olamıyor. Baskı aynı zamanda direnişini doğuruyor, korkudan kopuşu.

Kadın cinayetlerine karşı yapılan eylemsellikler kadınların öfkesinin örgütlenme noktasında önemli bir yöntemken geldiğimiz aşamada yeterli değil. Erkek şiddetine ve kadın cinayetlerine karşı bütünlüklü bir politika ve öz savunma biçimlerinin yaygınlaşması kilit noktaları oluşturuyor. İktidarın erkek şiddetini arkasına alarak yükselttiği politikalar çeşitlenirken kadınların da etkin bir öz savunma ağını devreye sokması, erkek şiddetinin güç alanına çomak sokması gerekiyor. Buradaki en güçlü öz savunma açık: Örgütlenmek!

"Kaybedecek bir şey kalmadığında, insan kendi gerçeğini söylemeye başlar." Şimdi kadınların gerçeğini söyleme ve yaşama zamanı!

**SOSYALİST FEMİNİZM BAYRAĞI YÜKSELTME ZAMANI!
ŞİMDİ ÖRGÜTLENME ZAMANI!**

Patriyarkal kapitalizm kendi devinimi içerisinde hayatlarımızda dönüştüremediği alanlara farklı biçimlerde girmeye, ele geçirmeye çalışıyor. Bu yüzden bu sürekli ele geçirme, sistem tarafından dönüştürülme tehlikesine karşı bütünlüklü bir politika bugün, hiç olmadığı kadar ihtiyacımız olan şey. Yeni bir toplum ve bölüşüm, daha aydınlık bir gelecek için kurtuluş yolumuz ancak sosyalist feminist bir örgütlenmeyle gerçekleşebilir.

Savaşların patladığı, yeni göç rotalarının oluştuğu, dünyanın geleceği düşünülmeden doğa talanının gerçekleştirildiği, kadınlara yönelik modern cadı avlarının iktidarların politikalarıyla desteklendiği, sosyal hakların ortadan kalktığı, vatandaşlık kavramının da ortadan kalkabileceği tarihsel bir süreçteyiz. Bu sürecin içerisinde tüm kaosa, meşruiyet krizlerine, yoksulluğa rağmen egemen sistem, patriyarkal kapitalizm varlığını sürdürüyor. Fakat dünya genelinde oluşan direniş dinamikleriyle sistemin varlığını sürdürmesi hali, yara alarak sürünme haline dönüşüyor.

Türkiye’de AKP iktidarına yara aldırın önemli dinamiklerden birini şiddetli aile ve emek politikalarına rağmen direnen kadınlar oluşturuyor. İktidar, emeğin baskılandığı, esnek çalışma modelleriyle güvencesiz işin esas iş olarak kalıncılaştığı, emek yoğun sektörlerle teşviki arttırdığı yeni emek rejimini kurumsallaştırırken kadın emeği açısından bir dönüşüm gerçekleşiyor. Emek yoğun sektörlerde hem ucuz iş gücü olacak hem de güvencesiz çalışma koşullarına itiraz etmesi içerisinde bulunduğu koşullardan dolayı oldukça zor olan kesimin, kadınların emeğine talep artıyor. Aynı zamanda ev içleri sadece karşılık emeğe el konulan mekanlar olmaktan çıkarılarak esnek çalışma modelleriyle ka-

dınların çifte sömürüye maruz kalacağı ücretli emek süreci de devreye sokuluyor.

Ülkedeki yoksulluk derinleştikçe, toplumun yeniden üretiminin gerçekleşebileceği alanlar tasfiye ediliyor ve yaşamı sürdürmek için gerekli olan, sosyal haklarla karşılanamayan en küçük faaliyetler dahi kadının üzerine kalıyor. Cezasızlık politikalarıyla dozu arttırılan erkek şiddeti ise kadınların isyan etmemesi, aile fertlerinden toplumun tüm birimlerine kadar “sorumlu” olduğu tüm faaliyetleri gerçekleştirmesi için kullanılıyor.

Öfkeni örgütle, yaşamını kazan!

Kadınlar üzerinde artan baskılar, kadınları belirli oranda zapturapt altına alsa da değdiği yeri yakan bir öfke yaratıyor. Bu öfke; bugün iş yerlerinde, sokaklarda, üniversitelerde gördüğümüz kadınların bir araya geliş biçimlerini oluşturuyor. Kadınların öfkesinde yalnızca tek tek işyerlerine sıkışmış talepler değil, bu düzenin tamamına yönelmiş bir itiraz açığa çıkıyor. Son dönemlerde artan “şüpheli kadın ölümleri” ve “kayıp” kadınlar bizleri bir gerçekle daha yüzleştiriyor. Erkek egemenliği, kadınlara yönelik savaşında “sınıır” tanımıyor, faşizmin açtığı cezasızlık kapılarından geçerek sertleşiyor. Gülistan Doku’dan yıllardır iz yok, Rojin Kaba-

iş'in katilleri ısrarla saklanıyor, balkondan düşerek ölen kadınların sayısı her gün artıyor. Bunlar bize sistemin patriyarkal yüzünün vahşetini tekrar tekrar gösteriyor. Her an öldürülme tehlikesiyle burun buruna yaşayan kadınlar önce öfke ile yan yana geliyor sonra örgütlenerek güçleniyor.

İktidar, kadınların hayatını bütünüyle dizayn etmek için Diyanet Başkanlığı'ndan Adalet Bakanlığı'na egemen olduğu tüm kurum ve kuruluşları ayağa dikmiş durumda. “Makbul kadınlık” dayatmasını kadınlar kabul etmedikçe iktidarın işbirliği kurduğu ailelerden, çetelerden, kurumlardan kadınların hayatlarına yönelik sözlerle ve uygulamalarla el yükseltilmeye çalışılıyor. Ama kadınlar “Hayatımız bizim!” diyerek bu el yükseltmenin karşısında tüm inat ve cesaretleriyle duruyor.

Ne sadece patriyarka ne de kapitalizm!

Tüm bu tabloyu önümüze koyduğumuzda; sosyalist feminist mücadelenin soyut bir tartışma alanı değil; doğrudan sınıf mücadelesinin içinde, üretim alanlarında ve yaşamın her hücresinde kurulan somut bir gerçeklik olduğunu gösteriyor. Kadınların hem patriyarkal tahakküme hem de kapitalist sömürüye aynı anda maruz bırakılması, mücadeleyi de bu iki eksenin birleştiği bir hatta

zorunlu olarak kuruyor.

Patriyarkal kapitalizm kendi devinimi içerisinde hayatlarımızda dönüştüremediği alanlara farklı biçimlerde girmeye, ele geçirmeye çalışıyor. Bu yüzden bu sürekli ele geçirme, sistem tarafından dönüştürülme tehlikesine karşı bütünlüklü bir politika bugün, hiç olmadığı kadar ihtiyacımız olan şey. Yeni bir toplum ve bölüşüm, daha aydınlık bir gelecek için kurtuluş yolumuz ancak sosyalist feminist bir örgütlenmeyle gerçekleşebilir. Patriyarkal kapitalizmin boyunburuk altına alarak adeta yok

etme eşiğine getirdiği hayatları-
mız ancak sosyalist feminist bir
mücadelenin pratiğinde özgür-
leşebilir. Bu pratik, emek-ser-
maye çelişmesini bütünüyle
ortadan kaldırmak için devrim-
ci öznelerle, hedef ve programla
yani partiyle buluşmalı ve kendi
özgül dinamiğini kurmalıdır.

**Bu yüzden 8 Mart'a giderken
tüm kadınları erkek şiddeti,
emek sömürsü kuşatma-
sını ortadan kaldırmak için
Toplumsal Özgürlük Partisi
saflarına çağırıyoruz!**

KADIN DAYANIŞMASI İLE

8 MART'A GİDERKEN

SOSYALİST FEMİNİST MÜCADELEYİ YÜKSELTMEK İÇİN

İMZANI AT!

FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL!

Form için kodu tarat

TÖP

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

Yemeksepeti kuryelerinin mücadelesi devam ediyor

Dört gün bir takvim yaprağı değil, bir hafızaya dönüştü. 18-19-20 ve 26 Ocak, motorlu kuryelerin sadece paket taşımadığını; onur, emek ve yaşam mücadelesi taşıdığını gösterdi.

Seyhun Kavut- Kubilay Çelik

12 Ocak'ta Yemeksepeti firmasının açıklanmış olduğu zamdan sonra kurye işçilerinin kafasında beliren sefalet koşulları ve ölümlerle burun buruna çalışmak bu ücretlere değeri mi sorusu direnişin ilk kıvılcımları oldu. Açıklanan aldatmacalı, gerçeği yansıtmayan ve adeta işçilerinin aklıyla alay eder gibi "zam" yaptığını iddia eden platform şirketinin maskesini düşürüp aslında yaptığının bir zam olmadığını matematiksel olarak hesaplayıp, anlamak için ne profesör olmaya ne de iyi bir matematik bilmeye gerek vardı.

Gerçekleşen bu filli greve binlerce kuryenin katıldığını biliyoruz. Yaklaşık 40 ilde farklı eylem biçimleriyle katılım gerçekleşti.

Şirketin açıkladığı zam oranları

2025 Verisi: Haftalık 200 paket için toplam kazanç 24.062 TL KDV dahil net kazanç.
2026 Verisi: Haftalık 200 paket için vaat edilen kazanç 30.000 TL KDV dahil ortalama kazanç.
Şirketin açıkladığı ücret zammı bile asgari ücrete gelen %27 oranından düşük. Yani net bir kazanç açıklaması değil bu daha azını da kazanabilirsiniz ama üstünü asla kazanamaz-

sınız açıklaması olmuş oldu. Bu durumda kuryelerin, motorların ve çalışırken gerekli olan ekipman ve donanım aletlerinin başına hiçbir şey gelmemesi gerekli. Bu sipariş sayılarına ulaşmak için kuryeler 12, 16 saat arasında çalışmalı ve bu paraların kazanabilmesi için sürekli 200 siparişi yakalaması lazım. Bu da kuryelerin sürekli "hızlı sür" denilerek ölümlerle burun buruna çalışması anlamını taşıyor.

Rakamlar "binlerce lira" olarak gösterilerek kamuoyunda kuryelerin çok kazandığı imajı yaratılmak istenmektedir. Ancak gerçek şudur 2026 yılı için sunulan bu tablo, bir iyileştirme değil artan hayat pahalılığı karşısında kuryeyi trafikte daha hızlı olmaya zorlayan bir 'performans kısılacıdır'. Kuryenin eline geçen net kazanç, 2025 alım gücünün gerisinde kalmıştır. Bonusların alt baremleri kuryeyi korumuyor, aksine en üst baremlere ulaşmak için insanlık dışı bir çalışma temposu dayatıyor. Mesajlar atıldı, tehditler fısıldandı: "Hesaplar kapatılır", "Tespit ediliyorsunuz" ama korku tutmadı. Çünkü artık korkudan daha ağır bir şey vardı: Geçinememek. O gün direniş büyüdü. Slot almayanlar çoğaldı, kontak kapatanlar kararlıydı. Bu işin böyle gitmeyeceği netleşti.

18 Ocak: İlk kıvılcım

18-19-20 Ocak'ta başlayıp devam eden süreçte Yemeksepeti'nde çalışan motokuryeler, şirketin açıkladığı zam oranlarının gerçeği yansıtmadığı hatta ortada bir zam olmadığı gerekçesiyle harekete geçti. Piyasanın altında kuryeleri aldatan bu zam oranlarına hali hazırda hiçbir kurye razı değildir. Tüm kuryeler bu zam oranlarından şikayetçidir. Türkiye'de ki enflasyon ve alım gücünün düşüşü düşünüldüğünde, motokuryelere askeri ücrete gelen zammın bile altında olan %10/14 bu zam oranı kabul edilemez. Gerçekleşen bu filli greve binlerce kuryenin katıldığını biliyoruz. Yaklaşık 40 ilde farklı eylem biçimleriyle katılım söz konusuydu. Konvoy yapma, kontak kapatma, slot salma ve iş yavaşlatma gibi çeşitli eylem biçimleri gerçekleşti ve gerçeklemeye devam edecek. Konya, Tekirdağ, Kocaeli Körfez ve Gebze, Mersin, Adana, Antalya, Diyarbakır ve Afyon'da konvoy yapıldıktan sonra basın açıklamaları gerçekleşti. Diğer illerde birçok bölge depoları kapandı, birçok bölgede paket teslim süreleri 2 saate çıktı. Pandemi evlere yemek taşıyan, depremde enkazın yanından geçen, karda buzda "paket geç kalmasın" diye canını riske atan kuryeler artık "yeter" diyordu. Şaşkınlık yerini kararlılığa bıraktı. "Hakkımız olanı alana kadar buradayız" sloganı ilk kez o gün yüksek sesle dile getirildi.

19-20 Ocak: Kasklar havaya

Direnişin ikinci ve üçüncü gününde hareket, bireysel tepkiden kitlesel bir eyleme dönüştü. Türkiye'nin farklı noktalarından çıkan kuryeler, motorlarını devasa birer konvoyla dönüştürerek şirketin depoları önünde toplandı. Yüzlerce pembe ceketli kurye, ellerinde kasklarıyla tek bir vücut oldu. Kasklar yere vurulduğunda

çıkan ritmik ses, bir şehrin vicdanına vuran bir kalp atışı gibiydi. Güvenceli çalışma, insanca yaşayacak bir ücret ve esnaf-kurye modelinin getirdiği belirsizliklere karşı net bir duruş sergilendi.

26 Ocak: Kararlılık mührü

Bir haftalık gergin bekleyiş ve ufak çaplı iş bırakmaların ardından, 26 Ocak Yemeksepeti'ne karşı mücadelenin devam edeceğinin ve ikinci dalganın başladığı gün oldu. Artık konu sadece ücretler değil, kuryelerin yaşadığı tüm sorunlara karşı bir başkaldırı oldu. Kuryeler konuşmalarında "algoritmalarla, robotlarla değil insanlarla konuşmak istediklerini", "insan onuruna yakışmayan çalışma sürelerini", "muhatap sorununu", "işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınmasını", "bağkur borçlarını" kısacası tüm sorunlarını dile getirmeye başladı. Kuryeler, soğuk havaya rağmen alanı terk etmediler. Kamuoyunun desteği çığ gibi büyüdü; sosyal medyada siparişler durdu, halk kuryelerin yanındaydı. Bu direniş, sadece bir şirkete karşı kazanılmış bir mevzi değil, Türkiye'deki tüm platform işçileri için bir "hafıza" ve "referans noktası" oldu. Direniş yolların tozunu yutanların, trafiğin stresini çekenlerin ve soğukta titreyen ellerin birleştiğinde nasıl dev bir güce dönüşebileceğinin kanıtı olarak tarihe geçti. Dört gün bir takvim yaprağı değil, bir hafızaya dönüştü. 18-19-20 ve 26 Ocak, motorlu kuryelerin sadece paket taşımadığını; onur, emek ve yaşam mücadelesi taşıdığını gösterdi. Bu direniş burada bitmedi. Çünkü artık kuryeler biliyor birlik olunca yol uzun olsa da umut var. Ve unutmayalım ki, güvenli bir zemin bulduğunda işçi sınıfının içerisinde köklerini salıp yeşerecek çok fidan var...

Savaşın cefası emekçiye, sefası sermayeye!

2026 yılı bütçesinden toplamda tam 1,6 trilyon TL savaşa harcanacak, ki bu devletin yapacağı tüm harcamaların yüzde 10'unun savaşa harcaması olacağı anlamına geliyor.

Deniz Tuzcu

Orta Doğu'da yaşanan yeni gelişmelere baktığımızda, Türkiye'nin yeniden bir savaş atmosferine doğru çekildiğini görebiliyoruz. HTŞ'nin Kürtlerin kontrolündeki bölgelere karşı Türkiye'nin de desteği ile sahaya sürülmesi bunun açık göstergesi. Suriye sahası Türkiye'nin ilişkili olduğu tek bölge değil. Libya'ya asker gönderilmesi, savunma sanayii yatırımları adı altında dünya geneli süren savaflara silah satılması ve yer yer Orta Doğu üzerinden şekillenen operasyonlar, ülkenin savaş ile sürekli bir ilişkisi olduğunu bize gösteriyor. Ülkenin çok büyük bir çoğunluğu günlük hayatında savaşın varlığını doğrudan hissetmiyor olsa da, aslında bu sürekli savaş halinin emekçiler üzerinde çok çarpıcı etkileri var.

Bütçe

2026 yılı bütçesinden toplamda tam 1,6 trilyon Türk Lirası savaşa harcanacak, ki bu devletin yapacağı tüm harcamaların yüzde 10'unun savaşa harcaması olacağı

anlamına geliyor. Bunu bağlama oturtmak adına, savaşa harcanan para asgari ücretliye aktarılsa 2026 yılı asgari ücreti 40.000 TL olabilirdi. Üstelik bu bedeli bu kadarla da sınırlı görmemek gerek. Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz, Türkiye'de sözde "savunma sanayii" altında 100.000 insanın çalıştığını söylüyor. Bu aslında şu anlama geliyor, 100.000 kişilik bir üretim kapasitesi başka insanları bombalamak için kullanılıyor. Bu üretim kapasitesinin halkın yararına sektörlere aktarılmasının yaratacağı tüketim potansiyelini de unutmamak gerek. Üstelik bu sadece açıklanan ve muhtemelen resmi işletmelerde çalışan insan sayısı. Halbuki imalat sektöründe yapılan üretimin önemli bir bölümü de savaş için üretime taşeron iş yapıyor.

Kaynaklar zenginlere gidiyor

Fakat tabiki, söz konusu olan "savunma sanayii" olunca, insanların geneli bunun gerekli olduğu ve ülkenin (ve içinde yaşayan bizlerin) korunması için yapılan bu

harcamanın meşru olduğunu düşünüyor. Cevdet Yılmaz'ın açıklamalarını biraz daha deşersek, aslında bu düşüncenin ne kadar yanlış olduğunu bizzat Cumhurbaşkanı Yardımcısının ağzından duymuş oluruz. Yılmaz, "savunma sanayii" alanında yapılan ihracatın yıllık yarım trilyon Türk lirasına ulaştığını ve 185 ülkeye satış yapıldığını söylüyor. Bu da aslında şu demek, bize savunma sanayii adı altında anlatılan ve ülkenin (ve içinde yaşayan bizlerin) korunması için yapılmak zorunda olduğu söylenen bu devasa üretim ve harcama kanalının sonucunda, üretilen silahlar başka ülkelere satılıyor, başka halkların imhasında rol oynuyor.

Savaştan zenginleşenler, hep savaş ister

Peki, bu devasa ihracat geliri kimin cebine giriyor? Bir de buna bakmak gerek. Bu sorunun cevabına bakmak istediğimizde de karşımıza ciddi bir şeffaflık ve veri sorunu çıkıyor. Bir kısmı devletin olan savaş sanayii şirketlerinin kârlarının tam olarak nasıl kullanıldığını tespit etmek pek mümkün değil. Ancak Bayraktar kardeşlerin her yıl katlanarak artan serveti bize önemli bir ipucu sunuyor. Geçtiğimiz yıl servetlerine servet katarak her ikisi de dolar milyarderi olmuş ve Forbes'ın dünyanın en zengin insanları listesine girmeyi başarmıştı. Bir kez daha büyük sayıları bağlama oturtmak gerek, çünkü birçok insan ne var çalışıyor-

lar kazanıyorlar gibi düşünebilir. 1 milyar dolar dediğimiz servete ulaşmak için bir asgari ücretlinin 115.000 yıl aralıksız çalışması ve bir kuruş bile harcamaması gerekirdi. Yani ulaşılan servetler bizim gündelik hayatımızda anlamlandırabileceğimiz, yahut ileride işler yolunda gider de zengin olursak ulaşabileceğimiz miktarlar değil.

Tüm bu zenginleşmenin karşısında ise, savaş sanayisinde çalışan işçilerin ciddi yoksulluğu ve güçsüzlüğünü görüyoruz. Milli güvenlik gerekçesi ile greve çıkması yasaklanan, doğrudan devlet güdümünde sendikalara zorla üye yapılan ve herhangi bir hak arayışı hainlik olarak suçlanan bir işçi grubunun sırtından kazanılan ve halktan toplanan vergilerin patronlara aktılmasıyla biriken milyarlarca dolar... Gördüğümüz üzere, savunma sanayii örtüsünün altında emekçi düşmanı bir düzen kurulmuş. "Vatanın çıkarları, halkın korunması" adı altında milyonlar sömürülüyor, bir avuç insansa servetine servet katıyor. Üstelik savaştan zenginleşen bu bir avuç insanın savaşların devamı için her şeyi yapacağını fark etmemiz gerek. Zenginliğini ve gücünü savaştan alan bu insanların, vatanın yahut hepimizin çıkarları diye bizi uyutmasına, halkları vahşice katledip bir de servetine servet katmasına dur dememiz gerek.

DÜNYA

İran, anti-emperyalizm ve isyan

Eğer bizim olması gerekenimiz isyan hareketini sonuna kadar desteklemekse, elbette öyle, bunu destekleriz ama “ABD işi demokrasi” haydutların eliyle geliyorsa buna karşı çıkarız.

Özcan Avcı

28 Aralık 2025’te Tahran’da başlayan İran halklarının isyanı önce Kürt ve Beluç bölgelerine, ardından ülke geneline hızla yayıldı. Günlere sürdü, ülkede internet kesildi ve bölgeden haber alabilmemiz oldukça zorlaştı. Molla rejiminin kaç kişiyi katlettiğini bilemiyoruz, kestiremiyoruz. Batılı kaynaklara göre on binlerce insan katledildi ve yaralandı. Başkan Trump, isyanın ilk dönemlerinde İran halkını isyanı büyütmeğe çağırdı, protestoculara kurumlarınızı ele geçirin çağrılarında bulundu. Başka bir vakitte ise “837 kişiyi asacaklardı, ben uyardım ve bunu yapmadılar.” şeklinde açıklamalar yaptı. “Demokrasi” ABD eliyle İran’a geldi gelecek. Hayırlısı diyelim. 24 Ocak günü ABD’ye ait USS Ab-

raham Lincoln uçak gemisi ve ona eşlik eden savaş gemilerinin İran’a yakın sulara konuşlandırıldığı duyuruldu. Evet, tahmin etmesi zor değil, bu konuşlanma için İran’ın protesto baskılama yöntemleri gerekçe gösterildi. Bölgede gerilim yükseliyor, İran halklarının isyanı bir taraftan sönümlenirken isyanın ilk günlerinde olduğu gibi emperyalizm isyanı kendi jeopolitik çıkarları doğrultusunda eğip bükme için elinden geleni ardına koymuyor.

İsyan

Öncelikle riyalin develüasyonu ardından Tahran’da ticaret merkezlerindeki esnafların grevi gerçekleşti, ardından bu devalüasyonun fiyatlar üzerindeki korkunç artışı dolayısıyla yoksullar bu isyana ortak oldular. Tespit edilmelidir ki

bu isyan ekonomik temelle başlamıştır. Bu bağlamıyla isyan son derece haklı ve meşrudur. Bilindiği gibi İran devleti de bir kapitalist devlettir. Senelerdir İran halklarının kaynaklarını silahlanmaya ve Devrim Muhafızları’nın elindeki devasa holdingle aktaran Ruhban burjuvazisi halkın üzerine karabasan gibi çökmüştür. Haliyle isyan vacipti. Diğer taraftan isyan, yoksullukla doğrudan bağlantılı olarak İran coğrafyasının farklı etnik kimliklerinin de önünü açtı. Azeriler, Beluçlar ve Kürtler kendi etnik kimliklerinin taleplerini ve halklarının direnişini büyüttüler. Burada görünen Kürtlerin siyasal öncü bir parti PJAK ile direnmesi, Kürt toplumunun siyasallaşma düzeyinin kendi direniş tarihlerinden biriktirdikleri deneyimlerin güçlü bir

örneğiydi. Beluçlar ve Azerilerin isyanı kendiliğinden hareket olarak okunabilir.

Anti-emperyalizm

Bölgenin yakın tarihine bakacak olursak, 7 Ekim 2023’teki Hamas’ın Siyonistlerin yerleşim birimlerine saldırısı sonrası İran’ın bölgesel nüfuz anlamında özellikle Filistin direniş örgütleri ve Lübnan Hizbullah’ı çevresinde yakaladığı momentum, 27 Eylül’de Hizbullah lideri Nasrallah’ın katli sonrası büyük bir darbe aldı. Bu kayıpla eş zamanlı gerçekleşen Lübnan cephesindeki Siyonist ilerleyiş ve “Direniş Eksen”i olarak tariflenen direniş örgütlerindeki zayıflama İran’ın bir diğer mevzi kaybıydı. 8 Aralık’ta Esad’ın düşüşü aynı zamanda bir bakıma İran’ın Suriye’deki yenilgisiydi. Hizbullah’ın Lübnan sınırlarına çekilişi ile Suriye’de İran destekli güçlerin kalmadığı bir süreçti bu aynı zamanda. Ek olarak Şam’ın düşmesi “Direniş Eksen”inin kara bağlantısının kopmasına yol açmış, İran’ın Tahran-Bağdat-Şam-Beyrut hattını zayıflatmıştı. Haliyle sormak isterim. Bölgeye “Siyonist işgalcilik” çerçevesi dışında bakmak ne kadar mümkündür? Bu soruya benim cevabım, mümkün değildir. Bölgede Batı karşıtı ve ABD-İsrail karşıtı tutumlarıyla başka ülkelerden oldukça ayrılmış ülkelerin birer birer “ABD eliyle demokrasi” ile tanışması elbette tesadüfi değildir. Günümüzde tutarlı bir anti-em-

peryalizm aynı zamanda anti-kapitalist olmakla ilişkilidir. İran devleti kapitalist bir devlettir, dolayısıyla anti-emperyalizmi tutarsız ve kendi kapitalist ulus devletini Batılı emperyalist güçlerin saldırganlığına karşı koruma ve güçlendirmeyle sınırlıdır. Fakat bu tutumun bölgede Batı odaklı emperyalizmin saldırganlığına karşı bir duruşu ifade ettiği açıktır.

Olması gereken ve olan

Böylesi karmaşık bir denklemin oluşması ardında, o çok klişe ifadeyle bölgede kartlar yeniden dağıtılırken, İran içerisinde yaşanan isyanın da devleti zayıflatılabileceği; bununla ilintili olarak bu durumun emperyalistlerin ve siyonistlerin önünü açacağı da gerçektir. Bunu inkar etmek elbette mümkün değildir. İran’da olan, iki birbirine zıt gibi görünen

durumun aynı anda gerçeklik haline gelmesidir. Şu çok açıktır, bölgemizde birçok demokrasi ve eşitlik diye başlayan isyanlar emperyalistlerce içerilmiş, bölgede jeopolitik çıkarları olan aktörlerce kullanılmıştır. Eğer bizim olması gerekenimiz isyan hareketini sonuna kadar desteklemekse, elbette öyle, bunu destekleriz ama “ABD işi demokrasi” haydutların eliyle geliyorsa buna karşı çıkarız. Olana müdahale etmek için. Son söz, İran’da emperyalistlerin oyunu değil, halkların mücadelesi kazanacak.

MAGA emperyalizmi: Çırpınan imparatorluk

Son birkaç ayda yaşanan olgular bile ABD’nin güncel emperyalist pratiğinin ve bunun somut nedenlerinin kısmen gün yüzüne çıkarılması açısından önemlidir.

Buğra Gültekin

Küresel siyasal-iktisadi düzeni örgütleyen, düzenleyen ve bekçisi rolünü on yıllardır üstlenen ABD’nin küresel ilişkiler içerisindeki dönüşümü, dünya kapitalizminin ve siyasal rejimlerin seyri açısından büyük önem arz eder. Yalnızca son birkaç ayda yaşanan olgular bile ABD’nin güncel emperyalist pratiğinin ve bunun somut nedenlerinin kısmen gün yüzüne çıkarılması açısından önemlidir. Venezuela devlet başkanı Maduro ve eşinin kaçırılması; AB ile girişilen Grönland krizi; yeniden hortlatılan Monroe doktrini ve Latin Amerika ülkelerine tehdit... Bunlar, tekil ve rastlantısal gelişmelerden ziyade, ABD emperyalizminin güncel karakterine dair güçlü ipuçları sunmaktadır. Hegemonya yalnızca askerî veya ekonomik üstünlükle değil, aynı zamanda rıza üretme kapasitesiyle mümkündür. ABD, Soğuk Savaş sonrasında bu kapasiteyi; uluslararası hukuk, çok taraflı kurumlar ve “liberal değerler” söylemiyle uzun süre muhafaza edebilmişti. Bu son olgular, geçmişte ABD hegemonyasını tesis eden uluslararası kuralların ve kurumların

artık işlevsiz olduğunu gösteriyor. Böylelikle gerileyen ABD hegemonyası nedeniyle çırpınan bir rejim pratiği açığa çıkıyor. Tam bu noktada “Amerika’yı Yeniden Güçlü Yap” (Make America Great Again; kısaca MAGA) sloganının küresel ilişkiler süreci içerisinde neden açığa çıktığı belirleniyor. ABD’nin geçmişte düzenin bekçiliği konumuyla meşruiyet ürettiği savaflara (örneğin Irak savaşı) karşı söylemleri olan Trump ve MAGA hareketi, ilk bakışta, güncel saldırgan ve savaş çığırtkanlığıyla bezeli söylemleriyle çelişkili görünür. Fakat bu, ABD emperyalizmine karşı bir tutumdan çok, emperyalizmin değişen formunu ve rıza üretme retoriğindeki değişime işaret eder. Trump’ın 2020 yılındaki bir konuşması, geçmişte ABD’nin hegemonyasını üreten uluslararası düzene dair tutumunu özetler niteliktedir: “Biz dünyanın polisi değiliz.” Bu çerçevede MAGA, emperyalizmi terk etmekten ziyade onu yeniden tanımlar. MAGA’nın “barış” söylemi, emperyalizme karşıt değil; emperyalizmin eski, pahalı ve uzun soluklu rıza-üreten biçimine yöneliktir. Bunun yerine MAGA emperyalizmi, masraflı hegemonik rıza yerine, ekonomik yaptı-

rımlar ve askeri tehdit üzerinden işleyen daha açık bir emperyalist pratiğe yönelir.

Sözelimi, Latin Amerika’ya yönelik açık tehditler ve müdahaleler, dahası bir devlet başkanının evinden kaçırılması, bu pratiğin en berrak örneklerindendir. ABD’nin emperyalist tarihinden esinlenerek, Monroe doktrinini (ya da kendi adıyla revize ederek “Donroe” doktrinini) yeniden tartışmaya açan Trump, Latin Amerika üzerindeki nüfuzunu tartışmasız kabul ettirmeyi hedefliyor. Ancak bu Monroe “oyunu” yeniden canlandırması, klasik anlamda “demokrasi ihracı” ya da bölgesel istikrar söylemiyle değil, “Amerika’nın arka bahçesi” vurgusunu içeren daha çıplak bir güç diliyle kuruyor. Öyle ya, “Tarih kendini tekrar eder, önce trajedi, sonra da komedi olarak.” Böylelikle emperyalist müdahaleyi içeride “ulusal güvenlik”, “sınırların korunması” ve “Amerikan halkının çıkarları” gibi “Önce Amerika” sloganı üzerinden, iç kamuoyuna hitap eden milliyetçi ve güvenlikçi bir retorikle vatandaşları üzerinde meşrulaştırmayı hedefliyor. Bu dönüşümün ABD toplumu

**MAGA’nın
“barış” söylemi,
emperyalizme karşıt değil;
emperyalizmin eski, pahalı
ve uzun soluklu
rıza-üreten biçimine
yöneliktir.**

içerisinde çeşitli kırılmalara yol açtığını da görmeliyiz. Özellikle iç siyasette yeni rejimin, dünyada ise yeni bir düzenin ruhunu oluşturunca içeride geliştirilen faşist pratikler, ABD vatandaşlarında bu gidişata bir bariyer örme eğilimini de açığa çıkarıyor. Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Dairesi (ICE) bu pratiğin en önemli aracını oluştururken, ABD vatandaşlarının Trump’ın bu paramiliterlerine sokak sokak direnişi, bu bariyerin bir parçasını oluşturuyor. 24 Ocak günü ICE paramiliterlerince işlenen ikinci cinayet sonrası açığa çıkan eylemler Cumhuriyetçi Parti’de ve Trump iktidarı içerisinde olası kırılmalara neden olabilir. Grönland meselesi ise ABD-AB-NATO ekseninde yarattığı

kırılmalar ve uluslararası liberal düzene yönelik sonuçları bakımından önem kazanıyor. 2026 Dünya Ekonomi Forum’undaki tartışmalar bu kırılmalara işaret eder nitelikteydi. “Kurallara dayalı düzen çöküyor,” diye tespit ediyordu Kanada başbakanı Mark Carney, ve ekliyordu: “biliyoruz ki eski düzen geri gelmeyecek.” Havalı güneş gözlükleriyle gözlemlerini dile getiren Fransa başkanı Macron da benzer durumdan yakınıyordu: “Bu, kuralların geçerliliğini yitirdiği, uluslararası hukukun ayaklar altına alındığı ve geçerli görünen tek hukukun gücünün hukuku olduğu bir dünyaya doğru yönelişe işaret etmektedir.”

EKOLOJİ/ÇOCUK/GENÇLİK

Küresel su iflası çağının geç ilanı: Suç tüm insanlığa atılabilir mi?

Kuraklığın en büyük sebebi yeraltı sularının çekilmesinde görülüyor. Ancak yeraltı sularını çekenler de, ormanları talan edenler de kapitalist üretim çarklarında daha çok kazanmayı hedefleyenler.

Zehra Yağmur Şimşek

Birleşmiş Milletler yeni raporuyla “Küresel su iflası” çağını ilan etti (Global Water Bankruptcy, 2026). Rapor, tatlı su havzalarının kendini yenileyebileceği sınırların çoktan aşıldığını vurguluyor. Su kullanımının fazlalığını ve suyun aşırı kirletilmesini kuraklığın sebepleri olarak açıklıyor. Ancak su kullanımının fazlalığının sebepleri arasında kapitalist üretim tarzlarına değinilmiyor. Talan politikaları ile kurutulan göller, müşterek alanların özelleştirilmesi ise doğrudan göz ardı ediliyor. Raporda da belirtilen yeraltı su kaynaklarının tükenmesi, obrukların giderek artmasıyla daha görünür bir hale geldi. Tatlı su kaynaklarının kendi yeniden üretimini

gerçekleştirmesinin engellenmesi raporun belirttiğine göre yeni aşılmış bir sınır olsa da söylendiği kadar yeni bir sınır mı? Su tüketiminin en çok olduğu alanlar arasında tarım gösteriliyor. Tarımın küçük çiftçilerin kontrolünden çıktığı gerçeği ne kadar görünür? Tarımda da yanlış uygulamalardan bahsediliyor ancak yanlış uygulamalar kapitalist üretimin kârı gözetilerek bilinçli olarak atılmıyor mu günümüzde?

Suç kuraklığın değil, kapitalizmin

“Kuraklık” su krizini açıklamak için ne kadar yeterlidir, bu da tartışılması gereken önemli bir konu. Orman kaybı, kontrolsüz yapılaşma, yeraltı suyu kullanımı, havzaların su döngüsünü doğrudan etkileyen faktörler arasında.

Baktığımızda su havzalarından çekilen sular da hep sermayenin ihtiyaçları için kullanılıyor. BM raporunda bir çelişki olmasının sebebi de bu nokta, kuraklığın en büyük sebebi yeraltı sularının çekilmesinde görülüyor. Ancak yeraltı sularını çekenler de, ormanları talan edenler de kapitalist üretim çarklarında daha çok kazanmayı hedefleyenler.

Yerel örnekler ve eşitsiz su kullanımı

Türkiye’deki örneklerine değinecek olursak Sapanca Gölü’nün ve Salda Gölü’nün yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmasında çevresindeki ormansızlaşmanın da gölden sürekli olarak çekilen suların da etkisi var. Salda Gölü’nün çevresine asfalt dökülmesi, gölden kamyonla kum

alınması göle zarar verirken gölün turizme açık olması, kamp alanı olarak kullanılması da gölün iç döngüsünü parçalıyor. Türkiye’den Konya Ovası da 700 obruk ile rapordaki örnekler arasında. Tarımın su krizindeki etkisini en rahat gözlemleyebileceğimiz yerlerden biri Konya. Yeraltı su kaynaklarının çekilmesini, raporda belirtilen yanlış tarım politikalarının uygulanmasını burada gözlemleyebiliyoruz. Ancak Konya’daki organize sanayi bölgesinin varlığı da unutulmamalı. Köylüler suya erişebilmek için her seferinde daha derin sondaj kuyuları açmak zorunda kalıyorlar. Suyun kirletilmesinin se-

bepleri arasında en büyük rol fabrika atıklarının su havzalarına atılmasında. Raporda su kirletilmesine ve su çekilmesine dair detaylı bir anlatım görebiliyoruz ancak bunun suçu bütün insanlığa atılıyor. Ne kadar suçu herkese atsalar da sonucundan etkilenecek kişiler olarak toplumun marjinalleşen kesimleri gösteriliyor. Su savaşlarının geçen yıllardaki sayıları, giderek artacağı ve hangi bölgelerde artacağı da açıklanıyor raporda. Su zengini olacak olan Batı ülkelerinin koruması altında olması planlanan halklar listesine baktığımızda emperyalizmin getirdiği savaş ve kıyımın arttırılmasının hedeflendiğini görebiliyoruz.

Kapitalist üretim ilişkileri hayatın her alanında içselleşmiş durumda. Yaşamın yok edilmesi modernleşme adı altında topluma içselleştirilirken ekolojik yıkımın sonuçlarını çeken de gene toplum oluyor. Kuraklık ve iklim krizinin gitgide artmak zorunda olduğu aşındırılıyor topluma. Kuraklık toplum içinde normalleşirken kuraklığın yaşamın yok edilmesinin gerçek sebebi olan kapitalist üretimin devamlılığı için gerçekleşen ekokırımın sonucu olduğu göz ardı ediliyor. Ekolojik talanın sonuçlarından biri olan kuraklık da sadece antikapitalist bir ekoloji mücadelesi ve politikası ile durdurulabilir.

Önce muhtaç bırakıp sonra yardım etmek: İşkur Gençlik Programı

Şanslı bir azınlık dışarısında kalan tüm öğrenci gençlik bir şekilde kendi geçimini sağlamak zorunda kalıyor ve bunun için eğitime ek olarak kendisini emek piyasasında buluyor. Fakat emek piyasasının gençlere vaadi aynı eğitim gibi hiç parlak değil.

Özgürlükçü Gençlik

Ché’nin meşhur bir sözü var, “Muhtaç bırakıp yardım etmek, planlanmış cinayettir.” İşkur’un gençliğe yönelik uyguladığı istihdam programının özü tam olarak bu sözde gizli. Programa göre üniversitelerde yapılacak belirli işlerde çalışmak için öğrenciler açılan kontenjanlara başvurup İşkur’dan ödeme alabilecek. Bu program üzerinden istihdam edilen öğrenciler haftada maksimum 3 gün olmak üzere kendi ders programlarına göre işe gidiyor ve karşılığında günlük 1375 TL ödeme alıyor. Bu işi düzenli yapan bir öğrencinin ise eline aylık aşağı yukarı 18.000 TL geçiyor. Ödenen ücret çok az olmasına karşın öğrenciler arasında son derece talep gören bir program ve istihdam 150.000 öğrenci civarında. Bu talebi anlamak ve programın oturduğu zemini tespit edebilmek için ailesinden ciddi bir destek alamayan bir gencin eğitim sürecini incelemek gerek.

Burs, yurt, yemek

Günümüzde ailesinden destek almayan bir öğrencinin ulaşılabilir burslar ile geçimini sağlayıp zamanının tümünü öğrenciliğe aktarması imkânsız yakın. Öğrencilerin en rahat ulaştığı gelir KYK burs ve kredileri. Çoğunluğun ulaştığı ise burstan ziyade kredi olmakta ve geri ödeme zorunluluğu da içermekte. Buradan elde edilen gelir ise 2026 yılı ile beraber 4.000 TL’ye çıkarıldı. Sözelimi İstanbul’da KYK yurdunda kalan, sadece okulunda öğle yemeği yiyen ve aylık abonman yaptıran bir öğrencinin aylık masrafı ise 3.250 TL ediyor. KYK yurduna erişemeyen bir öğrencinin ise 4.000 TL ile geçimini sağlaması tümüyle imkânsız. KYK kredisi sadece okul yemekhanesinde 3 öğün yemek yenmesine bile yetmiyor.

Çalışma mecburiyeti

Gençliği çalışmak zorunda bırakan gerçeklik ise tam olarak bu. Şanslı bir azınlık dışarısında kalan tüm öğrenci gençlik bir şekilde kendi geçimini sağlamak zorunda kalıyor ve bunun için eğitime ek olarak

kendisini emek piyasasında buluyor. Fakat emek piyasasının gençlere vaadi aynı eğitim gibi hiç parlak değil. Gençlerin geneli bir yandan da okulunu sürdürme hedefi ile part-time yahut gündelik işlere yöneliyor. 10 saatlik yoğun çalışma sonucu aşağı yukarı 1300 TL kazandıran sigortasız, güvence-siz işler. Diğer seçenek ise genelde part-time çalışılan hizmet sektörüne girmek. Her iki işin en önemli ortak noktası ise, asgari ücrette yakın bir gelir bile sağlamamaları. Gündelik işler aslında aylık 20 gün üzerinden hesaplayınca tam asgari ücret etse de, hem ayda 20 gün böyle bir iş bulmak imkânsız, hem de fiziksel zorluğu dolayısı ile haftada 5 gün çalışmak sürdürülebilir değil. Hizmet sektörü ise genellikle günlük asgari ücret verse de, part-time olduğu için haftada üç gün çalışmanın yaygın olduğu bir sektör. Ancak her iş günü nerdeyse 12 saate dayanırılarak, part-time çalışma tam zamanlı bir işe bir çırpıda dönüştürülüyor.

İşkur’un zemini

İşkur programı kapsamında çalışmanın gençler için bir fırsat gibi gözükmesinin sebebi ise bu tarif ettiğimiz gerçeklik. Gençler program sayesinde emek piyasasında elde ettiklerine benzer bir geliri, daha rahat çalışma koşulları içerisinde ve bir yandan da derslerine odaklanmalarına imkân veren bir program ile elde edebiliyor. Bu yüzden de program birçok genç için neredeyse bir kurtuluş niteliği taşıyor. Ancak bu durum gerçekliğin sadece bir boyutu, hem de çok yanıltıcı bir boyutu. İlk olarak, program kapsamında gençlere saatlik asgari ücret verildiğini ve yoğun bir emek sömürüsü olduğunu unutmamamız gerek. Bu program olmasaydı eğer, benzer işleri tam zamanlı çalışan ve aile geçindirme hedefinde olan yetişkinlerin yapması gerekecekti. Dolayısı ile gençlere kurtuluş olarak sunulan bu program aslında devlet için de müthiş bir ucuz iş gücü imkânı. Gençliğin ihtiyacı, sadaka gibi verilen ve karşılığında çalışması beklenen açık ücretleri değil. Parasız ve ulaşılabilir bir eğitim ve yaşamaya değer bir hayat.

Ya tüm çocuklar ya hiçbiri!

Asıl soru şudur: Bir çocuk cinayet işleyene kadar devlet neredeydi? O noktaya kadar yaşamış olduğu tüm hak ihlallerinde, istismarlarda neden müdahale edilmedi? O çocuklar o koşullarda neden bırakıldı?

Hatice Göz

Şiddetin her türlüşünün serbest bırakıldığı, çetelerin yoksul mahallelerde cirit attığı, torbacılığın bir “meslek” haline geldiği, mafya liderlerinin özenilen kişilere dönüştüğü günümüz Türkiye’sinde çocuklarla ilgili yaşanan her olay ve yürütülen her tartışma gelip gelip “çocuk kimdir?” sorusuna dayanıyor. Hakikaten, kime çocuk deriz? Bir çocuğun çocuk olduğuna kim nasıl karar verir? Konuşmayı öğrenmiş ya da okumayı sökmüş bir çocukla henüz ergenliğe girmiş bir çocuğu ne ayırır ya da birleştirir?

“Canı” mı çocuk mu?

Özellikle de Ahmet Minguzzi’nin bir akranı tarafından öldürülmesinden sonra başlayan ve bir kesim tarafından bilerek köpürtülen, uçlaştırılan tartışmalar hiç durmadı. En son İstanbul’da Atlas’ın da bir başka çocuk tarafından öldürülmesi tartışmaları yeniden alevlendirdi. Bu tartışmalar toplumda çeşitli uçlara çekiliyor. Bu uçlar öyle tehlikeli yerlere gidiyor ki, tüm çocuklar için korkunç sonuçlar yaratabilecek boyutlara evriliyor. En başta da “suça sürüklenmiş” çocuk kavramına karşı çıkan ve bunların çocuk bile olmadığını, birer canı olduklarını söyleyen bir toplumsallık oluşuyor, oluşturuluyor. Tam da buradan çocukluk tartışmaya açılıyor. Öldüren çocuk olamaz, şiddete karışan çocuk olamaz, zorbalık yapan çocuk olamaz... Zira toplumdaki çocuk algısı “saf, masum, günahsız, şiddet vs bilmeyen” yönünde. Oysa çocuklar, her koşulda çocuklardır, her halleriyle çocuklar; yaşları bunu gerektirdiği, henüz gelişim döneminde oldukları için. Bu nokta önemli çünkü iktidar tam da bu noktada yok oluyor ve en yüksek cezaları önünü açarak kendi yükümlülüğünü hasır altı ediyor.

18 yaşına kadar her birey çocukluk ve çocuk olmalarından kaynaklı hakları vardır. Bu hakları hayata geçirmesi gereken ana-

yapı ise devlettir. Buradaki sorumluluğun çocuğa ya da tamamen aileye itilmesi asıl yükümlüyü yok eder. Bir çocuğu “katil olacak” noktaya getiren tüm sorumluluk zinciri, onu korumakla yükümlü olan devletin müdahale etmesi gereken bir ağıdır. Asıl soru şudur: Bir çocuk cinayet işleyene kadar devlet neredeydi? O noktaya kadar yaşamış olduğu tüm hak ihlallerinde, istismarlarda neden müdahale edilmedi? O çocuklar o koşullarda neden bırakıldı?

Yoksul, işçi çocukları her yanından şiddetle, suçla sarmalanmış durumda. Zaten çoğu erkenden çocukluktan çıkıyor: Çalışmak zorunda kalıyor, evlendiriliyor, okuldan uzaklaşıyor, oyunu bırakıyor, büyüyor... İşte burada tartışmaların “temiz yüzlü çocuklar, kavruk çocuklar tarafından öldürülüyor” söylemi hem sınıfsal hem ulusal pek çok ucu işaret ediyor. Bu tehlikeli tartışmalar çocukları ayırıyor; özetle diyor ki yoksul halk çocuğu zaten potansiyel suçlu!

Ceza sorunları çözmez, sorun sistemde

Bu noktada yürütülen tartışmalarda istenen şey en yüksek ceza. Suça sürüklenen çocuk kavramını kullananların, canı çocukları savunduğu ve katilin cezasız kalmasını istedikleri söyleniyor burada. Oysa tartışma başka. O çocuk alsın ceza, diğeri de alsın... Ama sonuçları üreten yapı devam ettikçe hiçbir çocuk güvende değil. Ya “iyi çocuk kötü çocuk” diye ayırmadan tüm çocukların haklarını savunacağız ya da hiçbir çocuğu koruyamayacağız!

PARTİ'DEN

Bayraklı'da mahalle toplantısı

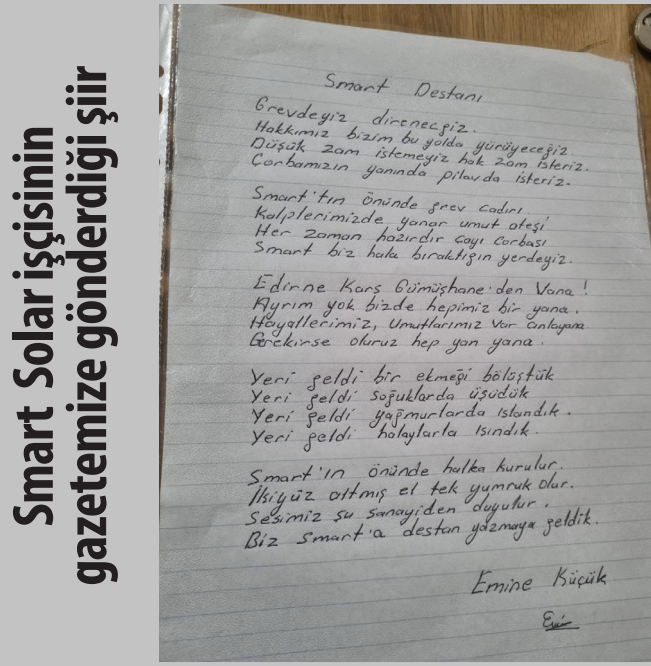

İzmir Bayraklı Yamanlar Mahallesi'nde kahve buluşmasında yan yana geldik ve mahallenin sorunları üzerine neler yapabileceğimizi konuştuk. Sohbetimiz sadece mahalle sorunlarıyla sınırlı değildi. Dünyadaki ve ülkedeki gelişmeleri de değerlendirdiğimiz toplantıda mahalle sakinleri de düşüncelerini paylaştı. Mahalle toplantısı adeta bir kürsü görevi görerek halkın hem derterini ortaya döktüğü hem de çözüm yollarını konuştuğu ve yaşanan derterin birbirine nasıl bağlı olduğunun görülmesini kolaylaştıran bir etkinlik oldu. İzmir İl Örgütü olarak mahalle mahalle, sokak sokak toplumsal özgürlük mücadelemizi büyüteceğiz.

Smart Solar işçilerine dayanışma

Smart Solar işçileri kendilerine dayatılan sefalet ücretine karşı DİSK Birleşik Metal İş öncülüğünde Gebze'de bulunan fabrikada 22 Ekim 2025 tarihinden beri grevdeler. Toplumsal Özgürlük Partisi olarak da grevin ilk gününden beri işçilerle olan birlikteliğimizi devam ediyor. Grevin 100. gününde de Kocaeli İl Örgütü olarak fabrika önünde işçilerle birlikteydik. İşçilerin kararlı duruşu ve dayanışması kendini sadece eylem alanlarında göstermiyor, sözcüklerle dizelere de dökülen direniş ruhu karşımıza şiir olarak da çıkıyor. Direnişçi işçilerden Emine Küçük'ün yazdığı ve gazetemize gönderdiği "Smart Destanı" isimli şiiri orijinal haliyle okurlarımızla paylaşıyoruz. Zafer direnen Smart Solar işçilerinin olacak!

Smart Solar işçisinin gazetemize gönderdiği şiir

Hatay ve Adana'da Ras İs-Seni kutlandı

Samandağ'da 17. Geleneksel Ras İs-Seni Kuddes parti etkinliği ile kutlandı. Arap Alevi halkının yeni yıl kutlaması olan Ras İs-Seni Gregor-yen takvime göre 14 Ocak günü kutlanıyor. Hatay-Antakya merkezli olarak Adana ve Mersin'de Suriye ve Lübnan'da göçle dağılmış toplulukların da kutladığı Ras İs-Seni bugün toplumsal bir bu-

luşma ve Arap Alevi kültürünü yaşatma günü olarak yaşıyor. Yeni yıl bir yandan depremde ağır kayıplar yaşayan ve hala yokluk içinde yaşamaya mahkum edilmek istenen diğer yandan yanı başında Suriye'de alevi katliamlarının yarattığı tehdit altında yaşıyor. Yapılan etkinlikte İlçe Örgütü adına yapılan konuşmalar dışında

Her Yer Çocuk Korusu, Ayhan Bağdat ve Piya Müzik Topluluğu sahne aldı. Ras-is Seni Kuddes etkinliği Samandağ dışında Adana'da-Karşıyaka Kültür Evi'nde yapılan etkinlikte de kutlandı. Etkinlikte yapılan konuşmaların ardından Zafer Özgen-türk'ün "Adana Arap Aleviler" belgeseli izlendi ve müzik dinletisi gerçekleştirildi.

İzmir'de dünyadaki gelişmeler tartışıldı

Dünyada son dönemde hızlanan gelişmeleri değerlendirmek üzere gazetemiz yazarlarından Oğuzhan Kayserilioglu ve Efcan Özcan'ın katılımıyla İzmir İl Örgütü tarafından bir etkinlik düzenlendi. Etkinliğe online katılan Kayserilioglu hegemonya krizinin bugün geldiği duruma dair geniş bir değerlendirme yaparken Efcan Özcan da Rusya-Ukrayna ekseninden gelişmeleri değerlendirdi.

Rojava için Suruç buluşması

DEM Parti'nin çağrısıyla Rojava'da yaşananlara tepki göstermek amacıyla aralarında Dönem Sözcümüz Juliana Gözen'in de bulunduğu çeşitli kurum temsilcileri ve binlerce kişi Suruç'ta bir araya geldi. Yürüyüşün başlamasından ardından polislin müdahale ettiği yürüyüş yoğun biber gazı altında bir süre devam etti. Juliana Gözen yaptığı açıklamada şunları söyledi: Bugün Suruç'ta kol kolaydık. Bu topraklar tanıtıktır, Suruç tanıtıktır: 2014'te Kobane'ye geçmek isteyen Kader Ortakaya bu sınırdan katledildi; o kurşun Rojava'yı boğmak isteyen aklına kurşunuydu. O gün Kobane'yi yenmeyi başaranlar başaramadı. Bugün Rojava'yı teslim almak isteyenler de başaramayacak. Rojava'yı da Kobane'yi de savunmaktan vazgeçemeyeceğiz.

Emperyalizme karşı yaşınsın halkların dayanışması

Emperyalist vahşet savaş ve kaosu dünyanın dört bir yanına yaymayı hızlandırdı. 2026 bu bakımdan son derece hızlı başladı. 20. yüzyılın ortalarından bu yana yüz binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan darbeler, savaşlara, rejim değişikliklerine yol açan ABD emperyalizmi, azalmakta olan hegemonyasını yeniden tesis etmek için savaşı tüm cephelere yaymaya çalışıyor.

ABD emperyalizminin arka bahçesi olarak adlandırıldığı Latin Amerika'da gerçek anlamda terör estirmeye başlayan Trump öncülüğündeki emperyalizm önce Venezuelada bir operasyon düzenleyerek devlet başkanı Nicolas Maduro'yu ülkesinde, evinin içerisinde derdest ederek tutukladı. Bu tutuklamanın ardından Venezuela'nın petrol başta olmak üzere yeraltı kaynaklarına el koyduğunu ilan eden Trump iktidarı hemen ardından Kolombiya, Küba gibi ülkeleri tehdit etti. Emperyalist haydutlar Orta Doğu'da da hızlı bir dizayn peşindeler. Suriye'de katiller ve yağmacılardan oluşan gayrimişru bir çeteler ittifakını başa geçirdiler. Bu çeteler bir yandan Alevileri bir yandan Kürtleri bir yandan Dürzileri katlediyorlar. HTŞ çetelerinin dönem dönem soykırıma varan katliamlarında on binlerce sivil katledildi ve on binlercesi yerlerinden edildi.

Emperyalizmin vicdanı yoktur Bu katliamlardan hemen önce başlayan Gazze soykırımında şu ana dek en az 71 bin kişi emperyalistlerin gözetimi ve onayıyla katledildi. Emperyalist vahşet halkların canlarına kastettiği gibi yaşam alanlarının yok olmasına, ekonomik çöküşle birlikte milyonların göç etmelerine,

Kahrolsun emperyalizm ve ortakları!

Emperyalizme karşı yaşınsın halkların kardeşliği!

etnik ve dinsel çatışmaların içerisine sürüklenmesine yol açıyor. Kısacası emperyalistler ve onların bölgesel ortaklarının coğrafyaları yeniden dizayn etme amacıyla yürüttükleri bu vahşet politikaları halkların yaşamlarını yıkıma uğrattıyor. Üstelik henüz yaşadıklarımız yaşamamız muhtemel senaryoların yanında epey küçük kalıyor. Zira küresel hegemonya mücadelesinin yarattığı çatışmaların, durdurulmazlarsa büyüyerek yayılacağını görmek zor değil. Onları durduran bir "hukuk" yok. Onları durduran bir "akıl" yok. Onları durduran bir "vicdan" yok. Aksine onları sürekli büyük suçlara iten bir "sermaye mantığı" var. Sermayenin yayılma ve büyüme eğilimi her şeyin sebebi. O mantığın gerçekleşmesi için gezegen tümünden yıkıma itiliyor.

Emperyalizm kötü adamların yönetiminden ibaret değil

Emperyalizm bir sermaye düzenidir ve bu sermaye düzeni durdurulmadıkça gezegeni tehdit etmeye devam edecek. Emperyalizmin yarattığı savaşlara, işgallere, darbeler ve çatışmalara karşı emperyalizme karşı birleşmeliyiz. Onların yerli işbirlikçileri ve ortakları büyük bir gururla kanlı terör örgütü NATO'nun toplantısına ev sahipliği yapmaya hazırlanıyorlar. Bu toplantı 7-8 Temmuz 2026 tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirilecek. Dünyayı savaşa yıkıma ve yok oluşa sürükleyen kanlı terör örgütü NATO'nun toplantısında yeni savaş, silahlanma ve çatışma kararlarından başka bir şey çıkmayacaktır. Emperyalistlerin ve ortaklarının savaşlarına karşı halkların barışını savunalım.

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00